

Göteborgs Skrivarsällskap

Antologi 2007

Årets antologi tillägnas minnet
och det höga föredömet av

Selma Lagerlöf,

enligt många Sveriges mest okända, underskattade,
klokaste och bästa författare genom tiderna.

GSS Antologi 2007
© Respektive författare
Utgiven av Göteborgs Skrivarsällskap
<http://hem.passagen.se/gss>
gss_brev@yahoo.se

Inscanning, grundläggande textbearbetning: Jan Blomkvist
Omslag: Inga Linfjärd
Redigeringsansvarig: Christian Lanciai

Tryckt i Stempel Garamond
Tryck: Reproservice, Chalmers tekniska högskola,
Göteborg september 2007

ISBN 91-975931-4-1

Göteborgs Skrivarsällskap

Antologi 2007

– tionde årgången i bokform

*36 författare
med 17 noveller
och över 70 dikter*

<i>Innehåll :</i>	sid.
Kent Andersson, Borås	6
Raoul André, Kaverös	13
Andriette Bågenholm, Änggården	15
Iva Cleve, Olivedal	17
Göran Dahlman, Majorna	19
Fredrik Franzén, Stockholm	24
Siv Gölin, Biskopsgården	31
Ingemar Hermansson, Bergsjön	32
Cecilia Hultberg, Hörby	35
Bitte Nohrin Jernberg, Orsa	38
Sofia Rapp Johansson, Iggesund	41
Jan Khouback, Annedal	46
Christian Lanciai, Majorna	51
Johnny Larsson, Masthugget	59
Eva Lindgren, Kungsladugård	60
Jakob Lindmark, Uppsala	68
Inga Linfjärd, Getebergsäng	74
Tommy Martinsson, Kungsladugård	77
Therese Palmer, Åsa	78
Carina Hartwig Paurell, Annedal	82
Cecilia Rudberg, Uddevalla	83
Arne Rylander, Mjölby	85
Åke Sandstedt, Vejbystrand	89
Cili Stjernlöf, Torslanda	93
Leif Svensson, Hisings Backa	94
Yvonne Svensson, Krokslätt	96
Ulf Truffe, Göteborg Centrum	97
Marie Vazduh, Kungsbacka	100
Elin Lindman, Olivedal	104
Elisabeth Lundén, Kungsladugård	106
Anna-Karin Eriksson, Lit	108
Karin Jälksten, Narvik	111
Anna Liv Lidström, Stockholm	113
Maj-Len Lyth, Stockholm	115
Sandra Ollikkala, Norrköping	117
S Sigvarsson, Spånga	118

Förord

Fruktansvärda problem har infunnit sig inför årets antologiredigeringstrauma. Det värsta har varit dispositionsproblemet – det har varit svårare än någonsin att med någon rättvisa och tillbörligt hänsynstagande pressa in (särskilt dikterna) i den tvångströjeartade antologins ohyggliga ramar av teknisk formalitet. I den mån detta icke har lyckats ber jag om överseende med detta, då det sannerligen inte är någon lustig uppgift att pressa in känsliga och finskulpterade former i kompromisslös fyrkantighet.

Årets nyhet är att poesitävlingen (på poesijuryns begäran) beretts ett eget kapitel för sig efter de övriga alfabetiskt ordnade författarna. Om man söker efter någon och inte hittar den personen i den alfabetiska ordningen kan man då i stället söka bland de bakersta, där ingen alfabetisk ordning råder. Har man tur kan man då till äventyrs hitta rätt poet där.

Som vanligt är det på sin plats med en tillbörlig ursäkt till alla dem, som insänt bidrag till poesi- och novellpristävlingar men för detta inte ens belönats med något svar. Juryerna följer sina egna regler, och, som redan de gamla romarna kom fram till, "*de gustibus non est disputandum*":

"Kriterierna är olika för varje enskild människa,
och smaken avgör allt – den ena tycker det är bäst
som nästa tycker att är bara skit – hur kan man tävla då?
Hur kan det då bli någon rättvisa? Vem har rätt,
och hur kan någon sakligt avgöras ha rätt?"

Kort sagt, smakfrågan är och förblir en hopplöst olöslig fråga.

Som vanligt har i indragsfrågan författarnas egna gottfinnanden prioriterats framför stereotypa konventioner.

Och som vanligt har i årets antologi ingen bidragsgivare uteslutits.

Varmt tack till korrekturläsarna Andrea Asker och Tommy Martinsson för ett engagerat arbete.

Göteborg 22 juli 2007

Christian Lanciai, redigeringsansvarig

Kent Andersson

Borås

Utvecklingslära

1992

”Hallå där son, kom och snacka lite med farsgubben. Hur är det med livet?”

”Det är väl som vanligt.”

”Och vanligt... det är bra?”

”Ja.”

”Och spelandet, hur går det med det?”

”Det går bättre och bättre. Vi repar varje kväll.”

”Va skoj, trevligt, du spelar gitarr?”

”Och sjunger.”

”Samtidigt, är inte det svårt?”

”Det är lätt att komma fel.”

”Kan tänka mig det. Och skolan?”

”Det ordnar sig.”

”Nja, det gör det väl inte, inte av sig självt i alla fall. Men det var inte det jag ville... Det är ju så att man kan säga att jag kommit halvvägs i livet. Det är då man börjar summera lite smått vad man gjort och inte gjort, har man gjort bra ifrån sig eller inte. Jag tänkte lite på hur du tycker jag skött mina plikter mot dig och mamma?”

”Det har väl varit bra.”

”Du tycker det?”

”Ja.”

”Då kan man kalla mig ganska lyckad då?”

”Det kan man väl.”

”Det är ni som alltid varit det viktiga för mig. Man kan säga att allt jag gjort har jag gjort för er, ert bästa har automatiskt blivit mitt bästa och det är så det måste fungera, jag kan inte se det på nåt annat sätt.”

”Jag har inget att klaga på.”

”Det är skönt att höra, verkligen skönt. Det är komplicerat att leva, sannerligen komplicerat. Man ska vara så mycket och göra allt rätt och det finns alltid en risk att man gör fel. Det är omöjligt att helt säkert veta och därför frågar jag dig så här nu.”

”Det är som sagt lugnt med mig.”

”Jag tror inte jag kan beskyllas för några extravaganta talanger, men jag har mina förmågor, det kanske du inte tror och det är så jag velat ha det. Vad jag gjort är att aldrig skyltat med idéer och påhitt, inte i onödan i alla fall. Jag har hållit mig till mitt och det har gett mig en del av kakan. Du ska veta att alla jag känner, som jag umgås med alltså, du har ju mött de flesta, dom är inga snillen på nåt sätt men likförbannat har det gått bra för dom, eller hur?”

”Det har det väl... eller jag vet inte.”

”Dom har alltid haft jobb, åker på semester, har skaffat familj, bor i villa häromkring. Dom har det precis som vi har det och vi har det bra.”

”Jo.”

”Det finns så många fällor man kan trilla dit på, livet är som ett minfält där man far åt helvete så fort man trampar fel. Man skulle tro att man skulle uppskattas för att man försöker bidra med saker över det vanliga men det fungerar precis tvärt om. Det verkar som att om man utmärker sig på fel sätt rubbar man nån slags osynlig balans och blir ett hot mot folk. Alla verkar ha rätt att jävlas med den som är annorlunda. Jag har sett det där hända hela livet och känner det som en skyldighet att informera dig om livets verklighet.”

”Jag hänger inte med.”

”Du är ung nu, och då ser man inte annat än möjligheter, drömmar. Det är så det ska vara, ta vara på det. Det är dom där gyllene åren men sen blir det annorlunda. Det som värderas högt när man är ung är inte värt piss i vuxenlivet. Ta det här med ditt musikspelande; när jag var i din ålder var det många som höll på och spelade i band och så.”

”Spelade du i ett band?”

”Nej för fan, inte jag, men det var många som gjorde det. Och dom hade ju ett värde så länge dom var unga, hade en glans omkring sig, dom var något. Men sen gick åren och så en dag var glansen borta. Alla hade gått vidare men dom var kvar i den där ungdomsgrejen. Vad blev det av dom? Ingenting. Det är ingen som tar en sån på allvar och då stängs dörrarna. Du kommer att stå kvar där med din gitarr.”

”Ska jag lägga av med spelandet menar du?”

”Nej, nej, jag menar inte att du ska sluta spela men om du fortsätter när du blir äldre så sköt det för dig själv. Om du kommer att bo i ett hus som det här kan du ha ett spelrum i källaren som du smyger ner till när du känner behov att spela. Gör det till din privata grej som ingen ska veta något om. Skrattar du?”

”Jag kan inte låta bli, det där låter lite knäppt.”

”Det här är allvarliga saker.”

”Jo, men...”

”Det är ditt liv vi talar om, ditt eget bästa. Jag sitter här och tar mig tid för att du ska fatta saker som du inte har en jävla aning om. Jag vill att du lyssnar då, är det för mycket begärt?”

”Jag ska lyssna.”

”Du ska inte tro att det finns nån rättvisa där ute. Det är bara ett påhitt i sånger och sagor. För den som hamnar utanför finns ingen nåd.”

”Nä, det verkar inte så värst rättvist livet.”

”Nåt som får mig på riktigt dåligt humör är när jag läser tidningar och ser på TV om allt man uppmuntras till att försöka vara, självförverkligande, gå sin egen väg och sånt där. En radda fina ord

som rimmar förbannat illa med verkligheten. Det där var nåt jag lärde mig för många år sen; jag var inte så mycket äldre än du och hade en jobbarkompis som det gick snett för. Det var en bra kille som jag umgicks med på fritiden men han krånglade och snackade en massa.”

”Vad sa han?”

”En massa idéer om hur man kunde göra jobbet effektivare och hur allt kunde göras bättre för alla, åsikter om allt möjligt, en massa tjafs bara. Det där snacket passade inte in där och jag sa åt han att lägga av men han ville inte fatta.”

”Var det bra idéer?”

”Ööh... ja, det var det väl eftersom han fick alla emot sig. Han var en av gänget fram till dess men då började dom skära bort han, det är ingen som ville snacka med en sån. Till slut var jag tvungen att skita i han och haka på de andra.”

”Svek du din kompis?”

”Svek och svek, vilket jävla ord. Ja, ja, om du till varje pris vill ha det till ett svek så okej då. Men vilket val hade jag? Vet du vad som hade hänt om jag stått upp för han? Det enda som hänt är att jag också dragits med i hans fall.”

”Men man hjälper väl kompisar?”

”Det finns väl inget vackert med att gå under; moral, heder, lojalitet, ännu mer ord. Den där historien lärde mig hur det fungerar med människor. Man måste alltid hålla koll på läget, känna hur vindarna blåser och se till att hålla sig till den grupp där man är säkrast. Det är vad jag gjort och ingen ska få mig att skämmas för det. Det finns en väg där i mitten och den finns där för att folk ska kunna samsas utan att plåga ihjäl varandra.”

”Du snackar om Svensson-liv, att vara vanlig?”

”Är det nåt fel med att vara vanlig?”

”Nej, men om man inte passar in i det där trygga vanliga, vad gör man då?”

”Du ska inte hålla på att ta risker, det säger jag bara. Det är riskerna som folk åker dit på. Man måste alltid göra en korrekt bedömning

av riskerna. Så fort jag märker att nån börjar bete sig avvikande på nåt sätt, på jobbet eller vart som helst, då ser jag till att inte ha nåt med den att göra.”

”Dom du umgås med är inte avvikande på nåt sätt?”

”Inte på nåt sätt, i det närmaste helt riskfritt, vi är alla på samma linje. Det är bra killar.”

”Det där låter tråkigt.”

”Bedöm riskerna, betänk alternativet, hamna vid sidan om och...”

”Jag fattar.”

”Tråkigt? Ja, det kan väl hända, men du förstår att det är ingen i min ålder som springer runt och tycker det är roligt. Det roliga har du nu, sen är den biten avklarad.”

”Exakt vid vilken ålder upphör lyckan?”

”Var inte spydig.”

”Förlåt.”

”Ditt bästa.”

”Mitt bästa.”

”Jag förstår att det är mycket att trycka in i skallen, men vad jag vill att du lovar, Joppe, är att lägga mina ord på minnet. En dag kommer du att förstå, det är jag säker på.”

”Jag lovar.”

2007

Konferenshotell Livet det Ljuva

”Vad säger du, Joppe, två stora till?”

”Lager för mig.”

”Hur länge sen var det vi sågs, tretton, fjorton år sen?”

”Det måste vara nåt sånt.”

”Jag tror farsan fortsatte ha en viss kontakt med din farsa.”

”Ja, det stämmer, han brukade snacka om det.”

”Det var en slug rackare.”

”Han hade skallen på skaft.”

”Farsan brukade säga att han var en jäkel på att fatta hur det ligger till med saker.”

”Han visste hur människor fungerar.”

”Han dog väl.”

”Åtta år sen.”

”Lika här, fem år sen.”

”Sånt som händer.”

”Exakt, det är precis min inställning.”

”Det är tiden man står på benen som är det viktiga, lära sig reglerna och spela spelet.”

”Alltid, alltid. På tal om spela, törs man fråga om du fortfarande pillar gura?”

”Nej, nej, det där la jag ner för länge sen. Självdå – Basse?”

”Samma här, jag droppade basen efter att vi flyttade. Ett tag var jag inne på att försöka hitta ett nytt band att spela i men det blev inget. Hur gick det för er då, fick ni tag i nån ny basist efter mig?”

”Vi försökte väl lite halvhjärtat men det rann ut i sanden. Det där med att spela i band är en grej man gör när man är ung, sen går man vidare.”

”Det är sant. Fast vi var rätt bra, var vi inte?”

”Det kan hända, jag vet faktiskt inte. Det känns som nåt där bakom.”

”Dom andra två, hur gick det för dom: Pucko på trummor och Slingen på keyboard?”

”Pucko vet jag en del om; han jobbar som nån slags musikalisk cirkelledare för kidsen i skolan. Så långt har han kommit.”

”Jaha, där ser man. Jag kan inte säga att jag är förvånad, han var rätt seg i kolan.”

”Ingen framåtanda alls. Tro det eller ej, men han springer fortfarande runt i jeansjacka, han ser precis ut som han gjorde för femton år sen. Det är så patetiskt att man inte tror det är sant. Jag tål inte se fanskapet, jag har inget med han att göra, hälsar inte ens.”

”Full förståelse.”

”När det gäller Slingen så gick vi samma väg ett tag. Vi började båda som säljare på firman jag jobbar på när vi var runt tjugo – längst ner på stegen.”

”Ok?”

”Det fungerade ett tag men ... hur ska jag säga, han kom inte vidare, han verkade inte vilja komma vidare.”

”Vad var problemet?”

”Minns du hur han var när vi spelade, gnällde alltid om hur vi kunde göra låtarna bättre.”

”Jag minns det där, alltid en massa högtflygande idéer, vi skulle aldrig vara nöjda.”

”Nej, att göra det enkelt för sig dög inte. Hursomhelst, den där attityden tog han med sig till jobbet och det enda han uppnådde var att komma på kant med alla. Jag sa åt han att ligga lågt och komma framåt men han ville inte lyssna. Till slut kom det till en punkt då han blev en bromskloss i karriären för både mig och andra.”

”Så går det inte att hålla på.”

”Han rök.”

”Helt rätt. Vad gör han nu?”

”Jag har inte sett han på runt tio år, han flyttade norrut nånstans tror jag.”

”Jobbar kanske som cirkelledare.”

”Om ens det, såna lär sig aldrig. Jävla idiot.”

”Du... jag tänkte på en sak. Nu när firmorna vi jobbar på ska börja samarbeta så kanske vi kan hjälpa varandra en del.”

”Ok, hur?”

”Tja, du vet väl hur det är, alla viktigpettrar överallt. Jag tänkte om du kunde tipsa lite om vilka man ska snacka med, vilka som har den rätta attityden och så. Hänger du med?”

”Jag hänger med.”

”Du tipsar mig, jag tipsar dig och så sällar vi fram ett vinnande team.”

”Jag hatar viktigpettrar.”

”Det låter bra, Joppe. Då skålar vi för alla oss som går framåt.”

”Gin och tonic för mig.”

Andra pris i novellpristävlingen 2007.

”En novell med precis formulerad dialog där vi ännu en gång kan se att allt går igen. Dess författare visar att med kreativitet och gott skrivarhantverk kan man få ut något nytt och fräscht även ur ett sedan länge välbekant (generations-)tema.”

Raoul André Kaverös

Sista ordet från Raoul Wallenberg

Vi tittade på det smälta blyet som snabbt sköljde nedför den svagt lutande bädden av våt sand.

Professor Munetaka Yokota släppte oss efter en timmas rundvandring bland 100-årig ek, buffellim och märkliga klangbottnar på övningsinstrumenten i orgelpipsverkstaden. Det kändes naturligt att samtala.

– Edith, sade hon med en svårplacerad brytning.

– Raoul.

– Senast jag träffade en Raoul arbetade jag med honom i Budapest... Därpå följde tystnad endast berörd av en dov stöt i en orgelpipa.

– En massa ungerska flyktingar kom till vår skola, Nordhems-skolan, efter upproret 1956 och de har en plats i mitt hjärta sedan dess, sade jag sanningsenligt.

Hon måste vara den första och sista som jag skulle möta som arbetat med Wallenberg.

Edith von Bayer kom med sin holländske far till Budapests diplomatiska liv. Hon var nygift med en man som producerade huvudvärkstabletter med god vinst och tagit chansen att bli svensk medborgare då kommunisterna attackerade kapitalister. Under andra världskriget stod den holländska legationen under Sveriges beskydd och där fick hon kontakt med Wallenberg och arbetet på legationens improviserade sjukhus. Hon berättade om det "orädda kraftpaket" för vilket allt var möjligt med charm, mutor och floden av schutz-pass. Schutzpassen var ett preliminärt pass som ägaren fick på svenska legationen innan det riktiga passet var klart för vidare resa till Sverige. Wallenberg blandade hot om avrättning som ryssarna säkert skulle genomföra mot krigsförbrytare men Raoul sockrade anbudet med utlovade "goda vitsord" vid kommande rättegångar om personen ifråga ville hjälpa till med att rädda ytterligare några judar. Jag glömde att anteckna.

Wallenberg hade ett litet slottsliknande ställe i staden där han fyllde de tyska och ungerska officerarna under bordet, sedan kom de livsviktiga papperna fram och undertecknandet. Hon var livrädd för ryska granatnedslag men värst var de ungerska Pilkorsare som förvandlats till mördare som kastade folk levande i Donau och som slutligen angrep de svenska skyddade husen. Då sov Wallenberg sällan på samma ställe. Ingen var fredad.

Sista meddelandet från Raoul, som han benämndes genom samtalet, var "Jag vet inte om det är ryssar utklädda till tyskar eller tyskar utklädda till ryssar".

Edith påstod att Wallenberg velat lämna Budapest före ryssarnas ankomst men kunde inte svika de tiotusentals judar som fortfarande fanns där. När broarna sprängdes mellan Buda och Pest skildes de åt.

Efter kriget åkte de nygifta i elva dagar till ett uppsamlingsläger i Istanbul och därifrån med lastfartyg till Egypten. Eftersom de var de första som kom fram på det sättet efter kriget var resan på Medelhavet en enda lång fest där varje hamn tog emot med öppna armar ända fram till Holland.

1949 flyttade paret till Johannesburg där både vitas och svartas rädsla var tydlig, fd nazister reste sig och hakkorset sågs i Pretoria. De väntande ändå i fyra år på maskiner som aldrig kom fram. Dessa hade flyttats österut som krigsbyte till de nya städerna bortom Ural. Slutligen sökte de tryggheten i vårt land. Det fick räcka. Resan var över.

Andriette Bågenholm Änggården

Bäste Herr Gud,
Om jag vore Du, Gud
skulle jag ha gjort allt annorlunda
I Din skapelse äter alla på alla
Ingen går förskonad
Mikrober mumsar på mina avlidna hudceller
Rosenroten suger i sig idisslat gräs
Småkryp plogas ner i myllan
Moroten förintar av min magsyra.
Som exempel på onödigt dödande
vill jag också nämna lianer som stryper träden.

Om jag tänker på det
jordklotet är faktiskt ett enda glufsande vidunder
Du har helt enkelt skapat ett monster bland andra monster
Galaxer utvidgas, flammor upp, dras ihop, kallnar
Svarta hål slukar allt i dess närhet

Filosofer kallar ditt verk för en kosmisk dans
Vem fröjdas i den svängomen?
Kan du inte glädjas åt en värld utan förgängelse?
Blir du uttråkad av det evigt oföränderliga?
Måste rörelse också innebära död?

Roas du av min klagan?

Det värsta med Dig, Gud
är att du tiger
Aldrig besvarar du mina anrop

En del säger att vi är här för att lära oss
Utvecklas
Genom smärta

Jag tycker du är grym

Om jag vore Du, Gud
skulle jag låta formerna vara som de är
Det är vackert
Mikrober, hudceller, gräs, småkryp, morötter och träden
skulle få finnas
I min skapelse skulle inget födas och inte heller dö
Jag skulle ha skapat en värld full av kommunikation
Utan förintelse

I mitt universum skulle elektronerna dansa
En vild och kärleksfull dans
Stöta emot utan att slå sig
Skiljas utan saknad

Om jag vore Du, Gud
skulle jag åtminstone öppnat en chatt-sida
och förklara vad det hela går ut på.

Iva Cleve Olivedal

Liten Pojke i grått hår
svävar fram över oss.
Han undrar om vi förstår
Det vi står och ser på.

Morgonmånen
stiger upp på Himlen
den står högt på himlen
mitt på eftermiddagen.
Mormor är det där morgonmånen?
Morgonmåne stiger upp över
skog, berg och sjöar.
Morgonmåne säg ordet
och Du får Kärlek i din mun.

I mitt hemliga hjärta
där finns rum
Två dörrar går att öppna.

Blomman har en budbärare
som vandrar med,
I gener bor kunskaper.

Blomman vill le mot dig
Ringblomma, lejongap, viol.
Blomman är Jordens Skratt.

En ängel med skyddshjälm
kom in i rummet.
På en bricka samlade
han allt skräp.
Sedan gick han ut.

Jag står vid en ändhållplats
här står jag
nu är det dags att vända
tillbaka att se över det som behövs.

Jag står i en gränd
i återvänd ordning
det behövs ses över
livet hur blev det
levt?

I en återvändsgränd
där i Gamla Stan
vindar snuddar vid min
kropp, det var länge sen

Jag går till ändhållplatsen
står där och väntar
väntar in tiden
så den blir till
i mig.

Sen kan jag hoppa på
bussen som går tillbaka
till en förberedelse....inför något som kommer sen !

Göran Dahlman Majorna

EN NY VÄRLD

Ankomsten

De fuktiga madrasserna är bäddade med nymanglade vita lakan som vi haft med oss från stan. Golvet knirrar. Blomstertapeterna så annorlunda, en ny värld. Inomhus smyger redan mörkret på. Genom det ena fönstret kan jag se den stilla viken mellan stugornas gavlar. Några ekor och farbror Isses motorbåt guppar vid bryggan. Midsommarblommorna översvämmar ängen. Gräset når nästan knäna. Ja, till mina sjuåriga knän alltså. En lätt bris för med sig doften av tång, barrskog och frihet.

Åt andra hållet hönsgården, ladan och torrdasset. Dit kan man bara komma genom att kryssa genom muren av brännässlor. Jag måste ta på mig stövlarna. Huggormen är också farlig! Skogen bakom dasset är ogenomtränglig; här tar den nya världen slut. Överblickbar!

Finns staden nu?

Nu gnisslar den grönmålade gjutjärnspumpen: iiih-honk, iiih-honk, iii-honk. Mor hämtar tvättvatten. Lakanen får inte smutsas ner. Fotbad väntar.

Far gräver fram feta dagmaskar. Abborrarna längtar säkert redan nere vid bryggan.

Tystnaden. Stillheten. Jo, myggen svärmar efter solnedgången, men att jag hör dem beror ju på att det är alldeles tyst. Stan finns inte längre!

Den märkliga lilla stugan har bara ett rum och kök innanför verandan som nås med en trappa. Under verandan ligger fars rum. Där uppe sover vi andra. Fällbordet med den rutiga duken mitt på golvet. Vid innerväggen mors säng mellan garderoberna. I det sista skymningsljuset (inget elljus!) lägger jag mig på min säng nedanför fönstret. Framför mig ligger den lilla röda sångboken. Jag hittar Calle Schevens vals och sjunger alla verserna tyst för mig själv: ...i natt skall du vara min gäst.

Reseradion

Den stora smutsgrå apparaten laddas med sex stora ficklampsbatterier. Då bryts isoleringen. Det finns en värld utanför:

Benke Nilsson hoppar två och tio! Med dykstil! Polioepidemi – eller barnförlamning som man sa då – i stan får inte barnen bada! Långt borta ligger Kinesiska sjön. Där är det krig. Koreakriget. Ett Catalinaplan nerskjutet i Östersjön. Det är ju här nära oss. Nu blir det krig, säger mor!

Lördag kväll klockan åtta. Fallet Gregory. En radioföljetong i tio delar av Francis Durbridge. Regi Börje Mellvig. Personerna... Steve, hans hustru: Gaby Stenberg... Tredje delen. Dundurundu-dundurundu-dundurundu-rundurundurööö... Hela familjen församlad. Högtidsstunder.

En gång väcker far mig mitt i natten. Vi blir plåtade tillsammans med Nattens Drottning, som bara blommar under några timmar en enda natt.

På dagarna är vi cowboys och indianer. Vi har ett indiantält på ängen. Jag är minst, så jag är nästan alltid indian. En gång bandom fast mig vid ett träd på riktigt. Men jag har en egen tomahawk i alla fall. Och en riktig morakniv att göra barkbåtar med.

Vägen bort

Nu är det flera år tidigare, här i min nya värld:

För att komma ner till bryggan måste man korsa den lilla vägen. Men här finns inga bilar. Åt ena hållet spöket (som gnäller sorgset när det blåser), pensionatet och ångbåtsbryggan. Åt andra hållet jordgubbslandet, utsiktstornet (kvar sedan krigsåren) och längst bort i andra änden av ön ligger Kuggvik. Där är vattnet bråddjupt. ”Det är farligt, man kan drunkna.” Jag följer med min storasyster Britta för att plocka blommor på den lilla ängen bortom jordgubbslandet. En gång blev vi jagade av gubben Engström när vi gått dit och stoppat i oss några bär, fast hans egen grabb var med. Gubben var nästan lika arg som den gången en råtta sprang upp innanför hans byxben. ”Djävlar! Satans djävlar”, skrek han.

När Britta plockat en stor bukett med prästkragar säger hon: ”Vi tar en genväg hem, genom skogen.” Jag tycker att det blir åt fel håll, men jag är bara lillebror. Vi går och går. Skogen är alldeles tyst, sovande. Granarna är höga och täta – här nere är det nästan

mörkt. ”Nu är vi snart bakom Engströms hus”, ljuger Britta. Det är torrt och varmt. Vi har inte stövlarna, bara sandaler, och de elaka snåren river mig på benen. Jag svettas. Vill ha något att dricka. Stannar bland blåbärsriset, stoppar så många bär jag kan i munnen. Fast de är gröna och sura. Jag blir bara mera törstig. ”Kom nu”, ropar Britta irriterat. Alla stigar går kors och tvärs. Hur hittar myrorna? Vi kommer aldrig att hitta tillbaka! Jag sätter mig på en stubbe ett tag.

Det nästa jag minns är att vi är mitt i skogen och Britta sitter på en stor sten och grinar. Jag står bredvid henne och försöker hålla god min. Plötsligt finns det en liten brun stuga alldeles i närheten med ett konstigt rutigt tak. En liten tant kommer ut och vankar fram mot oss. Hon drar undan sitt långa, gråa hår från ansiktet. Det är alldeles rynkigt, hon påminner om en häxa. ”Ni har väl läst om Hans och Greta”, säger hon med allvarlig, knarrig röst. ”Det var hit dom kom.”

Då ser jag att stugan är byggd av stora pepparkakor och har fullt av karameller på taket. ”Nu ska ni få se vad som händer med små barn som stjal jordgubbar och springer bort från mor och far”, fortsätter hon.

Tillfångatagna

”Vi vill hem”, tjuter Britta. Jag säger ingenting, står bara och gapar. Häxan tar oss i armarna och drar in oss i stugan. Där inne står en mycket liten röd- och vitrutig kossa mitt på golvet. ”Först ska ni få smaka på min trolldricka”, säger hon med ett illmarigt leende. ”Den som dricker av den kommer aldrig mer att bli törstig.” Hon föser ner oss barn på en gammal träbänk. Så går hon fram och mjölkar kon, men det kommer inte någon mjölk, utan något rosafärgat. Hon tar en skopa ur spannen, smakar först själv och tvingar oss sedan att dricka. Jag sväljer den kalla drickan, det är gott, den smakar faktiskt som hallonsaft. Men Britta spottar ut det

i hörnet bakom vedspisen. ”Va, vad är det för fel? Duger inte min trolldricka åt lilla damen?” ”Vi vill hem”, upprepar min storasyster.

”Ni måste smaka på änglagråten, också!”

Då öppnar jag munnen för första gången: ”Tant menar änglagröt”, säger jag försiktigt. (Jag vågar inte kalla henne häxa.) ”Nej, nej. Änglagrät. Det är tårar från änglarna i himlen. De gråter för att människorna är stygga mot varandra. Krigar och stjal jordgubbar och sånt.” ”Men Janne sa att vi fick...”, protesterar jag, men tystnar när Britta nyper mig i armen. Häxan fortsätter: ”Den som äter av dom här kommer alltid att göra som deras mor och far säger.” Änglagråten ser ut som mycket små karameller: röda och gröna och gula. De är goda, men Britta ser ut som om hon vill kräkas.

”Nu ska ni sova en stund”, säger häxan och skrattar allt hon kan. ”När ni vaknar kommer ni alltid att vara snälla i framtiden och aldrig kriga.” Från taket drar hon ner ett enormt grönt duntäcke med vita änglar på, som snart fyller hela rummet. Det blir mjukt och mörkt och jag känner inte den hårda träbänken längre. Jag ser ingen alls och hör ingenting, men nu är jag inte rädd mer. Det känns tryggt igen.

Jag visste ingenting

”Har ni inte hört visselpipan”, frågar morbror Bengt, ”vi har visslat er signal – tre gånger tre. Vi har varit jätteoroliga. Jag har varit nere vid Kuggvik och letat i vattnet till och med. Himla tur att jag hittade er. Var har ni varit? Det är nästan kväll redan. Ni får ju inte gå längre än till blomsterängen!” Han står lutad mot sin gamla militärcykel när han bannar oss. Britta och jag sitter mitt i blåbärsriset. Någon häxa syns inte till. Inte något pepparkakshus heller. Jag känner mig plötsligt klarvaken, men har ingen aning om vad som hänt. Morbror Bengt ger oss var sin stor kram. Snart är vi hos mor och far. Mor säger att hon är glad, men gråter ändå!

Har jag bara drömt alltihop? Nej, Britta har en rosa saftfläck på klänningen och jag har kvar en näve änglagråt i min hårt knutna hand. Jag ska bjuda Janne och Rune.

Sedan dess har jag aldrig tagit jordgubbar utan lov.

Fredrik Franzén Stockholm

JAG VISSTE INGENTING

Fyra och det är väl mitt allra tidigaste minne, och vi sitter med strängspända ryggar vid ett bord som når mig upp till hakan inne på dagisets kontor, jag och mamma på den ena sidan, de båda fröknarna på den andra, och den ena av dem berättar att det minsann var en fin och ovanlig sorts blodek jag någon timme tidigare slog sönder all bark på, åtminstone all bark jag kunde komma åt med den kvarglömda krocketklubba jag funnit i gräset, och den andra säger att jag minsann visat aggressiva tendenser tidigare och man nog borde låta mig prata med någon professionell, men mamma rycker bara upp mig ur stolen och det där var det dumaste hon hört och inget hade väl hänt om de bara hade skött sitt jobb som de skulle, och sedan rycker hon ut mig ur det där kontoret och bort, bort från dagiset.

Fem och ensam framför teven, och morbror hälsar på och kommer fram och undrar vad det är jag glör på och om jag inte har suttit där ända sedan han kom och om jag inte vet att om man tittar för mycket på teve så förstör man ögonen så att man till slut inte kan se något annat än fyrkanter, och jag blir naturligtvis rädd, för

tänk – endast fyrkanter, fyrkantiga actionfigurer och fyrkantiga geléhallon och fyrkantig Tintin och fyrkantig fotboll med fyrkantiga kompisar, och jag blir så rädd att jag faktiskt inte vågar titta på teve på flera dagar, kanske veckor, och under flera års tid oroar jag mig faktiskt för det där.

Sex och pappa kommer hem, klädd i uniform, körandes en pansarvagn, och det där är riktigt, riktigt bra att ta till när det blir bråk med kompisarna och man på sedvanligt manér försöker bräcka varandra med diverse hot om skrämmande och brutala släktingar och bekanta, för då är naturligtvis en pappa som är överste och har en pansarvagn parkerad på uppfarten jävligt bra att ha, och alla kompisar och kusiner som tränar ninjakarate och farfäder som jagar och har kulsprutegevär hängandes över öppna spisen hemma kan dra något gammalt över sig, för vad är väl sparkar och gevär mot pansar och kanoner.

Sju och fastän jag är gammal nog att gå i skolan måste jag fortfarande gå till dagmamma efteråt, vilket är lite pinsamt, så jag säger ingenting till kompisarna utan går tyst och snällt dit och tycker väl egentligen inte att det är så farligt som jag försöker gesken av, för dagmamma är en stor och snäll sagotant som luktar på ett alldeles unikt vis och hon låter en hälla grädde i mjölken till jordgubbskrämen vid speciella tillfällen, och hon är gift med en lika stor och snäll farbror som alltid är hemma och alltid, alltid är trött och ligger och sover på soffan dagarna i ända, utom vid de få tillfällen då han klarnar till och busar lite med oss, och då brukar han ta fram och visa sina gamla leksaker, gamla lok och gamla vagnar, tillverkade av tung och mörk metall, och jag kan inte låta bli att tycka att de väl inte verkar vara så värst roliga att leka med.

Åtta och jag ligger på golvet i mitt rum och leker med lego, mitt nya rum som är stort nog för en hel stad med gator och torg och godisaffärer och lasersvärdbutiker och ninjaskolor och postkontor, och ändå är det inte golvytan utan legobitarna som tryter, och då kommer pappa in och trampar som en jättetransformer rakt på postkontoret, jämnar det med marken, och han skriker och fan och

förlåt och jävla och helvete, de är ju som spanska ryttare de små jävlarna, och jag skrattar och skrattar, för han blir ju aldrig arg på någon utan bara arg, liksom seriefigursarg, Kapten Haddock-arg, och jag frågar vad spanska ryttare är för något.

Nio och klockan är över tio och det är egentligen efter läggdags, men jag smyger i alla fall upp och ströslar färgglada legobitar över de vita lakanen i min säng, och sedan går jag med ett skratt bubblandes i magen tillbaka till soffan i teverummet och lägger mig igen, precis som jag har gjort varje gång min kusin ska sova över i snart ett år nu, ända sedan pappa berättade om de spanska ryttarna, för även om jag gillar min kusin kan jag inte låta bli att tycka att det är lite jobbigt att han sover i just min säng och han sover ju över betydligt oftare nu sedan han blev dubbelt så gammal som jag är, och dessutom är det lika roligt varje gång, jag börjar nästan skratta bara jag tänker på hur han kommer hem mitt i natten och kryper ner bland alla de små jävlarna, men som vanligt sover han så länge morgonen därpå att jag blir otålig och inte orkar stanna hemma och vänta på att få retas med honom, utan istället rusar jag ut och cyklar bort mot kojan i skogen för att se efter om inte någon av kompisarna är där.

Och visst förstod jag redan då att man ska vara försiktig när man leker i skogen, att man ska vara rädd om växterna och träden där, att man inte får förstöra blodekarna eller björkarna eller några andra träd eller växter heller för den delen, för de lever och andas precis som du och jag, det hade vi fått lära oss i naturkunskapen, och inte hade jag behövt prata med någon professionell utan bara med någon som förklarade det där för mig, för inte hade jag känt till att blodekar blöder och dör om man slår barken av dem.

Tio och både jag och pappa fyller jämnt i februari, fast han fyller just den där dagen och skojar därför om att det ju egentligen är jag som är den äldre av oss, men likväl är det han som har den större festen där precis alla vi känner är bjudna och till och med barnen får vara med och alla är glada och högljudda och de vuxna skojar mer och vildare än vanligt med oss, en av dem somnar till och med

under min säng när vi leker kurragömma, och just då, just när allt kokar som häftigast, ser jag ju hur pappa drar undan mamma och kysser henne häftigt under altanbelysningens glödande lyktor.

Elva och bråkar med en kompis om huruvida den där brottningen på teve är på riktigt eller inte, den där med Hulk Hogan och The Ultimate Warrior och alla de andra och det är väl klart att den är, och det slutar med att du är i all fall helt jävla dum i huvudet och jag går hem nu, och stiger in i köket där mamma och pappa sitter som förfrusna medan en kall och kompakt, ordlös och öronbedövande tystnad sprängfyller rummet, och hur var skolan älskling, men jag förstår nog mer än de tror eller vill att jag ska göra.

Tolv och jag och mamma bär tillsammans in de sista flyttlådorna i vårt nya hem, vår lägenhet som ser precis ut som de lägenheter de flesta polare bor i, precis samma färglösa tapeter och beige garderobsdörrar och grå element i mitt nya rum, allt känns bekant men samtidigt så långt ifrån hemma, och jag kopplar in min nya stereo och sätter på musiken tillräckligt högt för att irritera och sjunker sedan ner i det nya hörnet av mitt nya rum, slår upp en bok och låtsas läsa för att få vara i fred, men bokstäverna krälar undan som insekter över bladen och jag kan inte tänka på något annat än hur annorlunda allt känns och är och att farsan inte är där och det är allt jag behöver veta om honom och det är mer än tillräckligt för att hata.

Och jag insåg med tiden varför jag mindes den där kvällen när de stod på altanen så tydligt, och det var ju för att det var den enda gången jag kunde minnas att de hade gjort så där, och inte för att polarnas föräldrar gjorde det så värst ofta heller, men de gjorde det i alla fall ibland och det är väl så man gör, det är väl det normala, men inte hade jag vetat något om det, för jag hade ju inte haft något att jämföra med.

Tretton och hemma betydligt senare än lovat och tuggummina kan inte riktigt rädda andedräkten, så jag rör mig så tyst det bara går, smyger in i köket och där sitter visst morsan vid spisen med

ena armen framsträckt och cigarettens långa, långa askstump slokandes över fatet och den andra över det ljudlöst gråtande ansiktet, och det är första gången jag ser henne gråta utan att riktigt veta orsaken, utan att jag stunden innan gjort något jag inte skulle ha gjort eller sagt något jag inte borde ha sagt, och nu vet jag definitivt inte vad jag borde säga eller göra, och ett viskande hej älskling är du hemma nu och hur var din kväll och Brustna ögon ur vars sprickor det kommer att ordna sig ska du se rinner ut över kinderna, och plötsligt känner jag min darrande hand på hennes axel och sedan hennes tårvåta hand över den, samtidigt som hon ömt askar cigaretten med den andra.

Och det är klart att det inte var en pansarvagn han körde och inte var han någon överste, utan det var ju bara jag som ljög och överdrev tillräckligt många gånger för att fantasierna skulle tränga undan minnena, för han var ju ingenting annat än en korpral på repmånad som fick låna en av regementets folkbussar för att åka hem över helgen, och han hade haft fel beträffande de spanska ryttarna, de kallas för fotanglar, det visste jag nu, och spanska ryttare är något helt annat, och varje gång jag tänkte på det där degraderade jag honom ytterligare.

Fjorton och ännu inte femton, så jag och polarna sitter vid en bänk och spelar krona om vem som ska gå in och hyra porrfilm och köpa fler folköl till oss i videobutiken bredvid, den där de aldrig frågar en hur gammal man är, och vi är visst redan lite berusade och snart blöder alla knogar mer eller mindre, men mina mer och därför blir det jag som får gå in och hej hej med vuxenröst, och jag tar två sexpack under armen och låtsas titta lite på Thelma och Louise och Rocky och Rambo och sedan går jag in i det inre rummet, och där framför de liksom hudfärgade hyllmetrarna med skrevande ben och bara bröst känner jag hur ölen gör mig varm och mjuk och av någon orsak kommer jag att tänka på kusinen som brukade sova över, och det är klart att han också hade varit ute och supit med sina polare, för hans familj bodde betydligt längre från centrum än vår, och tänk att han tvingades krypa ner bland alla de

där legobitarna och det får mig visst fortfarande att börja skratta bara jag tänker på det.

Och när morsan förstod att vi drack berättade hon för mig om min dagmammans man som minsann också började dricka i den åldern och sedan aldrig riktigt kunde sluta igen, och det var plötsligt uppenbart varför han alltid, alltid hade varit trött och legat och sovit, och först var jag förbannad på henne för att hon hade låtit mig vara hemma hos ett äckligt, jävla fyllo, men så mindes jag hur det egentligen hade varit och vad hon egentligen hade sagt och han hade ju verkligen aldrig någonsin varit något annat än gränslöst snäll, precis som dagmamma som jag på senare tid förstått luktade svett och som väl i sanningens namn var fet snarare än stor, vilket inte var så konstigt med tanke på att det visst hade varit speciella tillfällen så gott som varje dag, men det är väl på sätt och vis ett ganska så fint sätt att se på saker och ting.

Femton och stöter av en händelse ihop med en barndomskompis från radhusområdet och för en gång skull börjar vi faktiskt prata med varandra, och det slutar med att jag följer med honom hem till ett hus identiskt med det som en gång var vårt hem och in i ett rum som en gång var mitt, och jag blir chockerad över hur mycket mindre det är än vad jag mindes, hur kunde det någonsin rymma städer med gator och torg, här får ju knappt ens min stereo plats, och det är liksom som om barndomsminnena skrumpnar och krymper inför mig när jag med en kall cocacola i handen ser mig omkring och försöker tvinga in enorma actionfigurer och ninjaskolor och jättetransformers i det där lilla, lilla utrymmet.

Sexton och vi sitter strängspända vid katedern, jag och mamma på den ena sidan, klassföreståndaren på den andra, och han säger att jo det är så roligt att han har börjat ta skolan på allvar igen och betydligt bättre omdöme från så gott som samtliga lärare och han kommer nog att kunna komma in på det där programmet trots allt och han pratar verkligen om mig som om jag inte vore där, men jag låter det passera för mamma ser så där nöjd ut, och efteråt vill hon bjuda på McDonalds men jag orkar inte visa mig i centrum

tillsammans med henne utan ljuger och säger att jag hellre vill att hon lagar pannkakor åt oss hemma.

Och redan då tänkte jag mycket på hur det kunde vara möjligt att så till synes statiska företeelser ständigt förändras, hur rum växer och krymper, hur döda träd plötsligt får liv och hur små barn plötsligt blir starka nog för att kunna ta livet av dem, hur den ofarliga teven blir livsfarlig, hur dagmammor sväller och blir feta och svettstinkande inför en och hur deras trötta makar blir till försupna och äckliga, jävla fyllon för att sedan båda åter bli värda att tycka om, och hur föräldrar först kysser varandra precis som alla andra och till sist som inga andra för sista gången någonsin och försvinner, och jag trodde att jag visste men jag visste ingenting verkade vara det enda verkligt statiska och oföränderliga i mitt liv.

Och så tänker jag fortfarande, och då ligger det nära till hands att också tänka på min krigshjälte till pansarpappa som blev degraderad till en värdelös desertör i folkabuss och därefter försvann ut ur mitt liv för alltid.

Tredje pris i novellpristävlingen 2007

”En fin skildring av hur synen på livet och människorna förändras genom åren. Berättelsen genomförs konsekvent och med en tilltalande puls.”

Siv Gölin Biskopsgården

Ögonblick av VÅR

Kråkan är i aspen
Aspen har långa hängen
Is-skinns täcker vattnet
Våren gör ett uppehåll

ñ

Lärkan ryttlar över rapsen
dränker luften med sin drill
släpper taget, faller ner
ner i rapsen
ner mot marken
där finns boet
där
just där

ó

Råkan flyger över fältet
mot blekblå himmel, svart
hela fågeln bara svart
naken näbbrot
näbben svart
svarta ben
och vingpennor
som handens fingrar
spretande
över fältet
spretande

Ingemar Hermansson Bergsjön

RUS

Stå på
med huvet före
in i verkligheten
Aldrig tveka
en sekund

Det blir bara värre då

Fattar du väl!

Låtsas inte som om du

inte visste

Vi vet alla

vad det är

frågan om

Sluta med det gamla tugget!

Att vi inget visste

Att vi inte visste att livet alltid har blottade blödande ådror

Att det allt som oftast dreglar

Att när det ibland är som bäst

är det som att ha överlevt

de nästan kvävande spyorna

efter det stora ruset

För helvete Hermansson!
Rätta till slipsen!
Putsa skorna ordentligt!
Vad är det för jävla fasoner
Att drälla omkring HÄR?
Du skall ju vara DÄR!
DÄR, dåre, där de andra är!
För helvete Hermansson!
*
Du var inte
Jag var
Vi varade inte
som vi borde
När vi nu var

TVÅ HAIKUDIKTEN

Den gnisslande spårvagnen
Hemåt i natten
Avskedskyssens smak

*

Neonljus och regn
Vattenpölar på gatan
Högklackade skor

Cecilia Hultberg Hörby

Alla dessa ord

Ja då var det dags igen. Hon intog sin position och ord strömmade ur hennes allvarligt strama mun i en aldrig sinande ström. Ett entonigt malande, då och då avbrutet av en tystnad när man inte visste om hon hämtade andan eller tänkte efter vad hon skulle säga härnäst. Tystnaden varade dock bara någon sekund. Med förnyad

kraft fick hon sagt så många ord som möjligt på kortast möjliga tid. Det var svårt att ta till sig. Alla dessa ord. De hann aldrig sjunka in och falla på plats. Hennes svada var som en väl inövad monolog. Hon hade sagt det förr. Flera gånger. Hon förväntade sig att man skulle lyssna och förstå vad hon menade. Att förklara och precisera låg inte för henne. Hon förutsåg att man begrep. Att det hon sade skulle kunna ifrågasättas var henne helt främmande. Hennes ord var det som gällde.

Aldrig hade jag väl trott mig om att finna mig i det. Vara tyst och bara lyssna, inte våga säga något. Rädd för den svarta blicken och isande tystnaden som gavs om hon blev avbruten. Rädd för känslan av att bli betraktad som oduglig.

Alla dessa ord, som krävde hundra procentig uppmärksamhet, gjorde det svårt att koncentrera sig till slut. Orden hopades och trängdes och mynnade ut i en dunkande huvudvärk. Kanske var det därför som tankarna ibland vandrade ut genom fönstret för att få syre. En stunds andhämtning, att istället tänka på vad jag skulle göra sedan.

Äntligen tystnade hon. Snörpte ihop munnen, vände på klacken och gick.

Jag andades ut. Märkte att musklerna var spända så det gjorde ont i axlarna. Jag försökte ta djupa andetag, slappna av. Jag lät fingertopparna massera mina värkande tinningar. Försökte sortera allt hon sagt. Försökte förstå.

Så var den avgörande dagen kommen. Natten hade varit sömnlös. Oron hade tagit min kropp i besittning. Oro över den osäkerhet jag kände. Den känsla av dåligt självförtroende, som hon gav mig. Varför hade jag inte vågat fråga när jag inte förstod vad hon menade? Varför teg jag bara? Vad var det som gjorde att denna kvinna hade en sådan auktoritär och hotfull makt? Denna nedsättande attityd, vad vann hon på det? Det gick plötsligt upp för mig att det var en fasad. Hon kanske inte var så självsäker när allt kom omkring. Hur som helst var det för sent nu.

Väckarklockan var ställd på 06.30. Jag låg passivt och inväntade signalen trots att jag var vaken. Jag kunde inte förmå mig att stiga upp i förtid. Den malande oron följde med mig upp ur sängen och jag fick tvinga magen att ta emot gröt, smörgås och kaffe. Jag måste ha energi, måste pigga till.

Kaffet smakade inte gott. Jag hällde ut det i vasken och halsade en halvt urdrucken CocaCola från gårdagen istället.

Det var dags att ge sig iväg.

Dagen var råkall och helt i stil med mitt inre. Jag gick med raska steg för att hålla värmen, skyndade sista biten in genom entrén. Jag nickade åt mina kamrater som redan satt sig. Jag såg ut en ledig plats, satte mig tillrätta och fällde upp bordet framför mig. Jag lade fram tre nyväsade pennor och ett radergummi och tittade sedan på klockan. Sju minuter kvar. Det var tyst i aulan. Ingen sade någonting. Det enda som hördes var skrapet av fötter och slamret när säten och bord fälldes ner. Någon tappade en penna, som bullrande rullade iväg. Den fick ligga. Ingen gjorde någon ansats att resa sig och hämta den. Stundens allvar hade en förlamande inverkan på oss alla.

Dörren stängdes med en smäll och tentamensvakten harklade sig högt. Han skickade runt papper, förvissade sig om att alla hade fått varsitt ex och sa:

Varsågod att börja. Ni har tre timmar på er. Lycka till.

Med darrande händer lade jag pappret framför mig. ”Slutlig tentamen”, läste jag överst. Jag läste första frågan. Hjärtat slog snabbare. Jag tog ett djupt andetag och gick vidare till nästa fråga. Besvara alla enkla frågor först, ta itu med övriga frågor sedan, tänkte jag. Jag läste tredje frågan och fjärde. Alla dessa ord som liksom hånfullt stirrade tillbaka på mig i samma anda som hon uttalat dem. Jag kände mig svimfärdig. Tvingade mig att andas lugnt. Försökte tänka mig tillbaka till lektionerna och hennes ordflöde. Mina torftigt gjorda anteckningar. Andas in, andas ut, sakta en gång till, koncentration nu. Letade febrilt, men förgäves i

minnets snåriga labyrint. Drog i avklippta trådar, som fransade sig i ändarna.

Pennor raspade ivrigt omkring mig. Frågor besvarades, rasp, rasp, rasp.

Jag kände svetten bryta fram. Hjärtat slog fortare och fortare. Jag läste frågorna igen, en efter en och kände mig fullständigt tom. Vad var det hon hade sagt?

Paniken var nära nu och jag hade bara ett svar . . . jag visste ingenting.

Bitte Nohrin Jernberg

Orsa

Kaplagubben

Min morfar var en riktig skogsmänniska. Han hade börjat jobba i skogen som tolvåring, och fortsatte hela sitt liv. Han påstod alltid att han inte kunde leva utan skog omkring sig. För det mesta befann han sig ute i skog och mark, vare sig det handlade om arbete eller fritid. När han någon gång var hemma satt han ofta och studerade kartor över utskogsskiften och funderade över rågångar och liknande. Det var så vi först fick höra talas om Kaplagubben. Ordet Kapla stod nämligen präntat på många av de där skogskartorna, och vi undrade vad det betydde. Morfar missade ju aldrig chansen att berätta en god historia. Han invigde oss därför i de kuriösa berättelserna om Kaplagubben, och hur det kom sig att han blev så förmögen.

Långt innan morfar ens var född, brukade en lite ovanlig besökare dyka upp i byn. Han kom vandrande till fots med näverkont på ryggen, och hade ärenden i många gårdar. Kapla var resande i penningaffärer. Han gjorde sig känd som en egensinnig men vänlig snåljap. Helnykterist och inte speciellt förtjust i barn, höll han sig själv i strama tyglar i fråga om det mesta. Han tyckte att det blev för dyrt att åka tåg eller häst och vagn på resorna. Då gick han hellre till fots över skogarna och genom byarna. Det blev billigare så. Maten var för dyr att köpa på vägen ansåg han också, och tog därför förning med sig i konten. Den bestod mestadels av en limpa och en liten näverdosa med smör. Ett stycke rökt fläsk till sovel dessutom och han redde sig. Smörasken var nött i kanterna av snålkniven. Det skulle ju räcka hela resan.

Visst skrattade man på ryggen åt honom, men förstod ju samtidigt hur det låg till. Han kunde ju inte ställa sig i tacksamhetsskuld genom att låta sig bli bjuden på mat i en gård, eller genom att köpa sin skaffning billigt av sina kunder. Hans kunder – det var ju dem han lånat ut pengar till, och Kaplagubben var en hederlig affärsman. Han tog inte oskäligen ränta, och kunde vara ganska medgörlig, om någon fick ordentliga svårigheter med sitt lån.

Naturligtvis tjänade han pengar. Det hela började med små summor för bybornas husbehov, men växte så småningom till en regelrätt bankrörelse. Man fick förstås pantförskriva, men Kapla tog helst inga pantbrev på hemgårdar. Skogsskiften däremot gick alldeles utmärkt att skriva pantbrev på. Kaplagubben samlade på sig en hel del utskogsmark, och folk log försmädligt. De tyckte ju inte att den marken var något vidare värd att ha. Inte sörjde någon ihjäl sig om de skulle mista ett sådant skifte i en obetänkt affär.

Två gånger per år gjorde Kaplagubben sin runda ute i byarna. Konten blev med åren alltmera välfylld med reverser och kontrakt,

vid sidan av limpa och fläsk. Smålandspungen var tjock med rörelsekapital och ombunden med ett snöre. Oftast betalade kunden av sin ränta och kanske något litet på lånet, men ibland så stod man ju där utan slantar. Då fick man skriva över skogsskiftet, och så var man i alla fall skuldfri igen.

Kaplagubben var rättvis och behandlade alla lika. Om någon t ex gjort sig olycklig på spriten och förlorat sina ägodelar till följd av det, så sade han aldrig något om saken. Han visade aldrig annat än artig hövlighet för den olycklige. Han var en respekterad man. Så småningom även en välbärgad man – fast det syntes ju inte utanpå. Han klädde sig mycket enkelt, unnade sig själv ingenting och levde närmast som en asket. Alla inkomsterna användes i affärerna eller lades på hög för framtiden.

Morfars beundran för Kaplagubben var inte att missta sig på. Han var ju ett sådant lysande exempel på god affärsmoral. Visst skodde han sig väl på andra människors olycka han med – men på ett rekorderligt sätt. Visst var han en lånehaj – men en rättvis sådan. En riktig kuf och ett original var han – men nykter på alla vis. Affärsklimatet på den tiden var bara sådant. Att Kapla blev så rik, visade ju också på en god affärsteknik, som stod sig genom åren.

Morfars resonemang var vattentätt och inte vet jag hur mycket sanning som ligger i alla superlativerna. Jag vet bara att det fortfarande står ”Kapla” över många skiften på skogskartorna i min hemtrakt.

Sofia Rapp Johansson Iggesund

Själv ägde jag aldrig tillförsikt

Men jag visste ingenting

Kära avgrundsAnden, dödsfallet eftergivet – kära verklighet och klockan som tickar på, men min tid rinner aldrig ut, timglaset töms inte någonsin för det har blivit ett hålrum i omständigheten det har blivit ett akkusativobjekt mitt i diktkonsten av entalsform, datumet som skulle vara min vän jag hade ju åren i nacken men dagarna strövade iväg och bytte skepnad blev veckor kalendermånader och flickor byttes mot driftigare lönebesked.

Håret ligger i flottiga testar, intrasslat bland örngott på kudden och huden som är fet av ojämnheter och korpulent och urgröpningar jag känner inte längre min egen stank men vet att rummet ständigt är under vädring. Odören är så ohygglig och de anställda som kom och gick såg igenom mej dom låssades som ingenting och jag lyftes vändes matades och rapades jag var en punkt på agendan som skulle prickas av, dagens syssla och så vidare till nästa och kortegen som skulle komma en fredag och hämta oss bortkomna – oss meningslösa men den stannade en hållplats tidigare och hoppade över körde förbi valde en annan väg, så jag fick sitta här på min sängkant med kappsäcken packad och benen dinglandes över kanten och vänta och se så from ut som jag bara kunde – jag fick stanna kvar i det upplysta rummet av lysrör och förhoppningar med affischer om kroppsligt välbefinnande och miljövänliga skogsområden.

Urmodiga gardiner och drag från ventilationer – och jag plågas av vissheten att ingenting veta.

Om nästa dag om nästa ögonblick sekunder som går och kommer folk som byter slangar och springer runt – gnisslande gummisulor och tarmar som gör uppror. Inälvor som vrider sej av den ruttnande middagsmaten. De ler och ersätter mina påsar, sticker sönder mina blodådror ber om överseende och hoppas att jag ingenting ska märka. Jag negligerar jag struntar i för deras egen skull för skammen över att inte kunna vara en av dom.

Jag minns det så tydligt och då hade jag ännu energi kvar, då hade jag förtröstan i halsgropen och väntade – varje dag slog jag upp ögonen i en andäktig förhoppning om att idag skulle det ske – jag kände det på mej det förnams i atmosfären men om kvällen la mej, slöt mina ögon igen och knäppte händerna under täcket och jag vädjade och avvaktade och det var då jag ännu trodde på underverk på mirakel.

Men jag lärde mej så småningom, så sänggrannar som kördes in respirerade kortegen som kom om nätterna och stängde av hjärtrytm, slöt deras lungsäckar och jag låg här stagnerad under mitt eget överdrag – intrasslad i kanyler slangar och apparater och jag smilade och försökte se tillmötesgående ut jag glittrade med framtänderna och önskade, men varje gång sneglade den bara åt mitt håll sneglade och gick vidare och jag slutade be jag slutade hoppas och önska och istället började jag räkna. Jag räknade människor som kom och gick här inne summerade intillboenden och fötter. Andetag klockslag och vårarna som anlände och försvann – som passerade så obemärkt med sina dofter och uppvaknanden och stormarna som drog förbi utanför fönstren, ropen i korridoren och larmsignalerna och grannarna växlade utseenden och skostorlekar och könsorgan.

Jag räknade och samlade siffror. Sammanfattade och ackumulerade sorterade och la på lager sparade i mitt allra heligaste minne. Ställde i ordning grupperade efter implikation och sen fortsatte jag räkna – läpparna fylldes av siffror och tal och universiteten som skulle ha

stätt på kö om dom bara vetat, men jag fortsatte. Oförtröttligt byggde jag symmetri, sammanlänkade arrangemang och föreskrifter åstadkom förstuckna kartotek och system och föreskrifterna fladdrade som nattfjärilar innanför mina subtila ögonlock.

I gryningen går nattpersonalen sin sista kontrollrunda och dom glider förbi här inne, granskar och korrelerar och deras påskyndande ögon som egentligen redan reglats. Slagits igen för den här gången – tjänstgöringen som snart är tillända och händerna är kalla och gummibekladda men förnimmelsen av den mjuka sängen där i hemmet som väntar som står med sitt välbefinnande och att kura in sej i det mjuka bolstret, får deras ömmande fötter att oförtrött gå vidare – till nästa rum till nästa sal och nästa patient.

Senare vaknar jag av de grubblande hakorna ovanför, som talar som gestikulerar och masturberar som ritar stjärnor och päron som beklagar men håller tillförsikten uppe. Läser journaler och tuggar. Funderar. Ställer diagnoser går hem till sitt väldukade middagsbord och luktar pastiller och konjak och nytvättade kläder. Älskar med sin sängkamrat älskar sitt arbete och älskar mej för jag är en del av det hela, jag och kroppen som ligger orörlig och styv – obeaktad men beaktad och deras andedräkter sveper in genom rummen och värmer huden för några sekunder – hjärtas brännpunkt. Tuber och instrument Ijud och symboler och pengar som sätts in på konton lagom i tid och lektorerna som reflekterar. Nyfikna och vakna. För vart gick gränsen undrade dom, när är man egentligen död och när borde man vara det men ärendet kom aldrig upp de vita rockarna drog för draperiet igen och samtalande istället om grannen – kollade siffror bedömde spritade in sina vita fingrar och slog ihop pärmar. Förklarad ligger jag kvar, och skriker och gastar men ingen tog någon notis om mej.

Jag hade för längesen slutat åhöras orden hade torkat som morrondagen i mina mungipor och paralyseringen hade spridit sej så fort att doktorerna bara stumt kunde titta på. Observera. Ingen visste vad som var fel eller vad som borde göras och timmarna gick och solvarven med men sen kom profetiorna sen kom reflektionerna och prognoserna och människor drog i mej – sprang med min blänkande brits mellan avdelningar och sköterskor och de veckade pannorna byttes mot nya lysrör och medicineringar och ännu flera diagnoser men ingenting hjälpte ingenting fick åkomman att stanna av så man satte in smärtstillande, log och såg på och tog prover lät lärlingar testa och försöka och snart hade mina armar blivit blåa och trasiga av misslyckade stickförsök och jag sjönk ihop slutade andas men respiratorn kördes genast in och startade med sitt burrande med sitt pysande och ljud och röret trycktes ner i mitt svalg och jag var redan alltför svag för att kunna slita ur den eller stänga av eller gå ut på en promenad och låta gräset kittla mellan tårna eller känna snöns isande förtjusning och ruset då någon slänger en snöboll en ispärla som får smälta i nacken och rinna ner i vackra frostiga pärlor efter ryggen.

Ensamheten som får mina kinder att sjunka in och ögonen stirrar tomt, alltför öppna för att kunna stängas och smärtan som delar min vardag rider mej och förgriper sej på min alltför solkiga verklighet.

Beräkningarna som fortgår i det oändliga som spankulerar genom väntrum och vestibuler och dvala och maror som pågår i det tysta det ändlösa och historier som flyter samman med siffror och pluskvamperfekt. Fakta och specifikationer och skinnen som gulnar och hänför och blir läderartat, de blå ådrorna som hånar och lyser mitt i allt det skymfade – och då går det plötsligt inte att bära längre. Siffrorna tar slut räknandet avstannar och klockan står still. Sekunder som redan har passerat passerar igen det sönderskjutna förrådsfönstret och istäcket som lagt sej som valar och råmar nere från sjön. Allting som fastnat.

Kortegens skor som klampar in som rodnar i mörkret och därpå förnimmer jag lindringen i bröstet jag känner andningen som stillar och jag vet att den här gången är det min tur. Jag tar ett sista andetag och väntar avslappnad tillfredsställd men tiduret som tickar igång igen – visarnas flyttande ekar som domedagsklockor i förtegenheten, fötterna som går vidare blicken då processionens ögon blickar på mej ser mej liggandes där stilla och leende – ser de slutna och lamslagna ser på svagheten sen fortsätter allt. Räknandet tidsenheterna som fortgår, prolangerar tillståndet ett ögonblick till – precis som vanligt.

Jag är preskriberad.

Delat första pris i novellpristävlingen 2007

”En novell som kräver mycket av läsaren med sitt svårforcerade tilltal och ångestfyllda innehåll. Den tålmodige läsaren belönas emellertid när den släpper ifrån sig mer och mer av sin rikedom för varje läsning.

Språket är på en gång konsekvent och varierat, smärtsamt och välsjungande.”

Jan Khouback Annedal

Utsikt från en insikt

Ödets karta är kanske ritad i förväg – och ibland tror jag faktiskt att det är så – men en sak är säker. Jag har då aldrig sett den kartan och kanske är det lika så bra. Jag är inte säker på att jag verkligen skulle vilja titta på den. Åtminstone inte inför alla tillfällen och vägval i livet.

Till en början såg väl allas kartor likadana ut. Ingen vägvisning, inga gator, torg och hus. Inga berg och inga dalar. Vi var alla för lika då. Det vet både du och jag, Linda, men det visste vi inte då. Vår gemensamma tillvaro skilde inte ur några personliga individer. Vi såg till och med rätt lika ut. Vi var ett gäng rödrosiga, skrikande, bajsande, mjölkpimplande och gurglande bäbisar i nytvättade filter. Alla så lika varandra, att personalen var tvungna att numrera oss för att ha en chans att komma ihåg vilken liten skrynklig nyfödd mini-Churchill som hörde till vilken nybliven mamma. Visst är det så att alla nyfödda ser ut som Churchill, åtminstone så när som på cigarren. Det måste du väl ändå hålla med om, Linda?

Där fanns vi alla tillsammans – blivande direktörer, uteliggare, kriminella, arbetare, lärare, golfspelare, äventyrare, träkmånsar, byråkrater och kontorsbiträden. Där jollrade vi glatt och otvunget tillsammans, vi alla blivande hypokondriker, mobbare, mobbade, institutionsfall, festprissar, nykterister och framgångssagor. Fast det visste vi förstas ingenting om då. Förmodligen låg vi mest där och vegeterade och våra enda bekymmer kretsade kring värme, mat och sömn. Vad visste vi om annat då? En för alla och alla för en.

Där fanns du också, Linda, men det visste jag ju inte då. Det var först många år senare som vi kom underfund med att vi var födda på samma ställe, med bara några timmars mellanrum.

En del stolta fäder fanns där väl också. Men inte för alla. Jag vet, Linda, att du hade en glad pappa vid din sida då, allt under det att jag hade en farsa som stack i panik flera månader före det att jag föddes. Fast det visste jag ju heller ingenting om då.

Det var liksom på något sätt livets Big Bang. Den singularitet i våra universum där allt tog sin början. Snart nog skildes våra vägar och vi infogades var och en i våra egna livsöden.

Jag tror att det var på lekis som vi verkligen sågs första gången. Jag minns att jag var så avundsjuk på dig för alla dina fina grejer och för att alla vuxna jämt fjäskade så för dig i tid och otid. I dag förstår jag varför. Du såg ju precis ut som en sån där sagoprinsessa. En riktig John Bauer-figur. Långt ljust hår och vuxenäpet utseende. Själv var jag fet och tyst och långtifrån näpen. Men jag hade i alla fall en sak som inte du hade. Jag hade flera pappor än du. Du hade minsann bara en enda, allt under det att jag säkert hade en sju eller åtta under de åren. Och då räknar jag ändå inte Klasse, för han existerade bara en vecka. Eller var det bara ett par dar?

Tonåren blev betydligt värre, sett nu så här i efterhand. Skolan var ett elände. Jag hade blivit en finnitigt flottig och rätt så motbjudande klump, som ägnade det mesta av min fritid åt hemliga kemiska experiment i grannens tvättstuga. Du minns väl Alfred, grannkillen? Han var också en typisk inåtvänd nörd och vi två gillade verkligen allting som smällde, luktade och färgade.

Gymnastiken var rena rama tortyren och jag övade upp mitt fantasisinne genom att ständigt hitta på olika anledningar för att slippa dessa förnedringstimmar.

Men en gång var jag med och spelade fotboll minns jag. Ja du vet väl hur fotbollsspelandet gick till? De bästa killarna valde ut sina lagspelare och jag valdes givetvis alltid sist. Vem fan vill ha en

fetknopp utan bollsinn med i sitt lag? Jag blev alltid utnämnd till något som kallades "back" och ställdes stående i ett hörn, med sträng tillsägelse att stå still och inte göra ett skit förrän jag blev tillsagd. Så jag stod väl där och drömde om fosfater, metylenblått och kaliumpermanganat, när någon plötsligt skrek åt mig: "Han har kommit fri med bollen. Stoppa honom för helvete!" Så det gjorde jag.

Han fick ligga med benet i gips i flera månader. Men jag hade ju stoppat honom, precis som jag blivit tillsagd och ändå så var inte heller det bra. Jag var misslyckad även när jag lyckades.

Men jag slapp gymnastiken efter det lilla intermezzot. Hade jag vetat att det var så enkelt, så hade jag väl kunnat sparka knäskålarna av någon bollfjant långt tidigare. Ända sedan dess har jag avskytt all hycklande djävla idrott med ett kallt och isande hat.

En vacker dag sprängde Alfred sig själv och föräldrarnas tvättstuga i luften och därmed var också min lovande kemistkarriär abrupt över.

Sedan kom festerna och skoldanserna och då korsades våra livsstigar på nytt igen, Linda. Vi hamnade i samma kompisgäng. Att hamna i ett gäng var förresten precis samma procedur som att hamna i ett fotbollslag, fast aningen subtilare. Man valdes ut på samma sätt av dem som tillhörde de populära och omtyckta. Men valet var otydligare och inte klart utsagt. Trots det var det ändå uppenbart att jag skulle bli den sist valda att få vara med i gemenskapen.

Till att börja med så fattade jag inte varför jag överhuvudtaget hade blivit vald. De hade lika gärna kunnat skita i mig, om jag får uttrycka mig lite brutalt. Men efter ett tag begrep jag gängmekaniken. De tuffare typerna behövde helt enkelt ha någon att spegla sig i. Inte för att jag var mobbad – jag ansågs som livsfarlig efter incidenten på fotbollsplan – men en rejäl tontfjant i sällskapet gjorde att ledarklicken framstod som ännu tuffare, spirituella, framgångsrikare och roligare.

Du, Linda, tillhörde toppskiktet i gänget. Du var snygg, charmig och rolig. De häftigaste killarna slogs om din uppmärksamhet. Åh, Linda, så gärna jag skulle ha velat vara med i den kampen, men jag insåg ju att jag låg alldeles för många steg ned i hierarkin för att överhuvudtaget ha en chans. Jag var rädd för att det skulle kunna ha slutat i ett kollektivt hånskratt om jag ens försökte och jag var inte riktigt säker på att jag verkligen skulle kunna klara av det.

Ändå hade jag hunnit ändra mig en hel del under de här åren. Kemikalierna hade ju morsan slängt ut för länge sedan. Finnarna i ansiktet hade packat ihop, gett upp och försvunnit. Jag såg inte fullt så motbjudande ut längre, men det fattade jag ju inte då, Linda. En tönt är alltid en tönt och en skomakare skall förbli vid sin läst.

Jag hade börjat spela gitarr också. Det var ju gitarr som gällde på den tiden och jag tog itu med instrumentet med samma nördiga intensitet som jag tidigare samlat frimärken, eller experimenterat med livsfarliga kemikalier. Jag hade det tålmod som sporttyperna helt saknade och efter ett tag var jag ett riktigt ess på gitarrspel. Det gjorde att jag sakta men säkert steg i gängets hackordning. Men du var fortfarande ouppnåelig för mig, Linda, och för att göra det hela ännu svårare för mig, så hade du börjat sällskapa med Royne.

Men så kom den där kvällen, som senare skulle visa sig vara "sista natten med gänget". Det var en blöt tillställning och till och med jag, som normalt bara dricker måttfullt, hade svept i mig minst ett par groggar för mycket. Någon gång under kvällen hade du och Royne grålat och han hade stuckit därifrån med Ewa, som ju alla visste var hans gamla, men inte på något som helst sätt avlocknade, kärlek.

Du satt där utanför i parken och rökte när jag kom förbi. Styrkt av de alldeles för många groggarna gick jag fram till dig och började prata. Det hade jag nog aldrig normalt vågat. Jag försökte trösta dig på mitt klumpiga nörd sätt, när du plötsligt såg på mig

allvarligt och sade: ”Nu kommer du. Var har du varit hela tiden? Det är ju dig som jag egentligen vill ha, fattar du inte det, din djävla nörd? Jag, som aldrig ens har vågat prata med dig. Jag har nog försökt så många gånger att fånga din uppmärksamhet, men inte då! Du har alltid varit oåtkomlig och hade det inte varit för alla groggar som jag hinkat i mig, så hade jag inte vågat säga det jag säger nu heller. Fattar du?”

Jag blev alldeles stum. Det här var bara för mycket. Det blev nästan lite Hollywood över det hela och jag bara väntade på att en regissör skulle bryta och säga: Stopp! Inte trovärdigt! Ta om den där sista scenen!

Men ingen regissör dök upp och jag tittade på dig – för första gången verkligen tittade på dig – och sade med svag och knappt bärande röst: Men. . . Herre Gud! Jag visste ingenting. Sedan hasplade jag ur mig hela mitt, sedan många år kraftfullt uppdämda känsloliv.

Vi kramade varandra och brast därpå ut i ett rungande och befriande gapskratt. Det var nog då som vi plötsligt blev vuxna, Linda. Vi hade lärt oss att skratta åt oss själva och inte bara åt andra.

Med dessa ord så föreslår jag att ni alla, barn, släkt, vänner och bekanta reser er upp, stampar i golvet, jublar och höjer glaset och utbringar en sjuhelvetes skål för oss två, Linda och mig, på vår gemensamma femtioårsdag!

Christian Lanciai Majorna

Hur kan man skriva komedier
när livet blott är tragedier
som skriker dig i ansiktet varenda dag
med ständigt tilltagande mörker
byggande sig upp omkring din själ
så att du snart ej kan se något annat
i din ständigt krympande och mörknande
mer skrämmande och avskyvärda värld?
Drag något gammalt över dig,
gå hem och lägg dig,
sov ihjäl dig där i verklighetsflyktsdrömmar
frossande i självömkan och patetism.
Det är den enda sanna självbefläckelsen,
att erkänna sig vara den man är,
ett fiasko, att bekänna sig besegrad,
att ge upp med alla sina ideal
av skönhet, sanning, ärlighet och disciplin
inför det fula, låga, populistiska, vulgära, billiga,
barbariska och medelmåttiga,
det tarvliga inkrökta dagfjärilssamhället
med dess hjärntvätt och miljöfientlighet
i form av en kultur av bara sopor.
Tyck synd om dig, ty du kan inte göra något annat,
då allt annat, vad det än kan vara och vad du än gör
blott är en suck att nära mänsklighetens likgiltighet med.

Utan karta, utan kompass
står man helt ensam i världen
utan de enda som kunde leda en rätt
de enda man var beroende av
de som älskade en mest.
Mina fyra bästa vänner
har alla passerat över gränsen
för att aldrig mera återvända
men blott för att småningom kalla en till sig.
Det enda rättvisa i livet i världen
är att vi alla måste dö,
att döden även måste drabba de onda
hur nedrigt de än kom undan
oberörda av allt det onda de förorsakat andra
som aldrig glömmer sina lidanden
men alltid måste leva vidare med dem
så länge som de lever.
Ni har det bra,
ni offer där bland skuggorna,
som redan lidit färdigt
och som väntar på att få välkomna
oss till er ljusa frihetsvärld
från det lidandets rike i mörkret
som vår skuggtillvaro är
här bland ruinerna
av era ljuva minnen.

Vart har ni alla tagit vägen
som släppte kontakten
som övergav mig i mörkret
som dog ifrån mig utan förklaring
som bara försvann ut i mörkret
utan att säga adjö
i den mest mördande distansiering
den som aldrig förklarar sin tystnad
den yttersta döden
det apatiska försvinnandet
självuppgivandet i självförintelsen
utan förklaring och utan anledning.

Jag fruktar inte döden, men jag fruktar tystnaden
hos grymheten i det yttersta tigandet
som berövar en allt inklusive en själv
i den långsammaste tänkbara död
av en ständigt accelererande förtvivlan och vanmakt
inför förlusten av allt
som gjorde det värt att leva
mera för andra än för sig själv.

Kan man bli mera död
än då själen är död fast kroppen lever?
Nej, det är den yttersta döden.
Hellre då en död kropp
om bara själen får leva.

Äkta vara

Jag tänker bara på dig, min älskade,
fast jag inte känner dig.
Jag känner inte kärlekens språk,
men jag känner kvinnan och älskar henne,
och äkta kärlek behöver inget språk.
Allt väsentligt står skrivet mellan raderna,
och att utlägga och förklara det är att förstöra det
genom konkretiseringens vulgaritet och förfulning,
det grövsta av helgerån.
Så låt min rena kärleks tanke vara helig i fred
och kräv intet mera än dess äkthet,
som är det enda kärleken kräver för att överleva.

Fjärilsliv

Varför måste relationer göra ont
som straff för att de existerar?
Skyddet är en sårbarhetens blygsel
som blott lider genom sin ömtålighet.
Är ensamheten någon bot?
Den helar, så att man blir djärv nog
att ånyo fria till förintelsen i relationer
och på nytt blir skadad i sin sårbarhet
och påmind om ömtålighetens smärta,
som gör mera ont än någon fysisk sådan.
Så består den onda cirkeln,
relationernas självdestruktivitet
som ljuset i en fjärils liv,
som den blott lever för att få bli vidbränd vid.

Honesty lasts longer

I only think of you, my love,
although I do not know thee.
I know not mortal languages of love,
but I know Woman, and I love her,
and true love does not need any language.
Everything important reads between the lines,
and to explain it and evaluate it is to ruin it
by the vulgarity of coarse debasing concretization,
the most heinous and supreme of sacrileges.
So leave my pure thoughts of love in sacred peace,
and do not ask for more than all its honesty,
which is the only thing love needs to keep surviving.

Butterfly existence

Why must love relationships give so much pain
as something of a punishment for their existence?
The protection is a shyness of vulnerability
which suffers from its brittle delicacy.
Is then loneliness a kind of cure?
It heals for certain, so that you get bold enough
to woo the holocaust of new relationships
to get shot down again in your exposed heart
and painfully reminded of the pangs of wounded love,
more damaging and aching than all physical affliction.
Thus the vicious circle carries on and never ends,
the self-destructiveness of plain relationships,
like that alluring candle in a butterfly existence
which she lives for only to get burned by.

Marlowe and Shakspere

I cannot help it, but in those dramatic lines
for centuries now published under Shakspere's name
I keep on hearing Marlowe's mighty line,
as if behind Macbeth and Hamlet, Julius Caesar and Othello
there was Tamburlaine behind them all at bottom,
buried deep but never dead
in ever resurrected unsurpassed consistent cruelty,
a theme recurrent constantly in Marlowe
in the Jew, the duke of Guise, the fate of Faustus
and poor royal Edward;
buried to the triumph of the boring Puritans
obscurely atheistically and anonymously whisked away
to be replaced by Shakspere's chastized mollified modification
without controversial stuff but with the poetry triumphing
over death and vanity the more in booming verse
in straight continuation from the drama launched by Marlowe.
Well, it has been proved that Marlowe was in difficulty
seriously accused of atheism and homosexuality
and other controversial stuff most insolently published by himself,
like pamphlets against church and order and an atheistic lecture,
which would mean, if he did not abscond,
then he would certainly be executed.
Now his death appears as the most masterfully staged
of all Elizabethan plays,
a well concealed intrigue performed obscurely
just to make a show of a most controversial poet's demise
for the obvious purpose to just let him be, remain alive
and go on with his work, but under cover, for security.

Thus Shakspere enters as a mediator
for the continuity of Marlowe's drama, although modified,
to let it grow in ever more astounding glory
in its mighty lines on stage
to never die, like Macbeth, Hamlet and Othello,
Julius Caesar and the mighty Tamburlaine the great,
most threatening and most immortal menace of them all.

Självpågarens vanvettstro

Jag vet att jag en dag kommer att bli rik
fastän jag varit fattig hela livet,
jag vet att allt vad jag gör är dumt
varför jag fortsätter att göra det,
jag vet att min kärlek är hopplös
varför jag fortsätter att älska,
jag vet att ingenting lönar sig
varför jag fortsätter att arbeta,
jag vet att narrens lycka är konstant
fastän han bara ställer till med olycka
och tror på lyckan hur olycklig han än är,
jag vet att allt är dårskap
varför jag älskar det,
och jag vet att jag bara plågar mig själv med min visshet
om att dårskapens vishet är större än hela världens.

Kvantitetssamhället

Det är bara kvantiteten som räknas,
ju större kvantitet, desto bättre,
desto större konsumtion, desto bättre lönsamhet,
det kvittar vad det gäller, det är bara kvantiteten som gäller.
Så låt mänskligheten föröka ihjäl sig,
det leder bara till större konsumtion och lönsamhet,
låt allting dränkas i den skenande kvantitetsproduktionens
lönsamhet
så länge den bara lönar sig,
låt konsumtionskravens syndaflodslaviner bara hålla på
och breda ut sig, ty de bara lönar sig;
– så vad spelar då kvaliteten längre för roll?
Ingen alls i lönsamhetens djungelns lags skenande karusell,
som ju bara är till för att köra över allt som inte lönar sig.
Så glöm det här med kulturkvalitet och skrota den,
låt ren gångbar slang ersätta språket,
låt skvalflödet av kitschmusik ta över alla media
och med sin hjärntvätt dåna ihjäl all mera harmonisk musik,
och glöm det här med att läsa böcker.
Vi har ju skvalunderhållning med reklamslag på TV,
tjugofyra timmar såpopperor med skrattkörer varje dag i stället,
som man slipper skärpa sig inför;
så glöm det här med kvalitetslitteratur
och all kvalitet över huvud taget
som bara envisas med att överleva sig själv
och trots allt finnas kvar kämpande för livet
i den hysteriska lönsamhetens obligatoriska
ständigt accelererande kvantitetsproduktioners syndaflod.

Andra pris i Göteborgs poesifestival 19.5.2007

Johnny Larsson Masthugget

Tystnaden

i hatet

i kärleken

i ett tomt rum

i ett otomt rum

i en hel stad

i en hel befolkning

tystnaden inom oss

i ett möte

i ett avsked

tystnaden

innan födseln

och efter döden

nr 2

utan titel

mina minnen dina minnen

minnen av dig i dimma

dina dimmiga minnen av mig

bakom hinnan

deras minnen av oss innan

Eva Lindgren
Kungsladugård

Soldadas de Querétaro

Un ejército de mujeres
por la tarde
Barrenderas
de la calles
camino de casa
después de cumplir
la faena de aun otro día

En vez de rifles
como los hombres
de la guerra
llevan escobas
y palas
y su cañón
es el carro de basura

Caras cansadas
que aun así
se ríen con
la conversación
crepuscular

Al día siguiente
le pregunto
a una de esas
soldadas
por el camino

Acaba de juntar
tres pilas de ramillas
y con un alambre
fabrica
su segunda escoba
aquel día

Soldatskor i Querétaro

En armé av kvinnor
på eftermiddagen
Gatornas soperskor
på väg hem
efter att ha fullföljt
ännu en dags
arbete

Istället för gevär
såsom krigets män
bär de sopkvastar
och spadar
och deras kanon
är kärran
full av sopor

Trötta ansikten
som ändå skrattar
under samtalet
då skymningen
faller på

Dagen därpå
frågar jag en
av dessa
soldatskor
efter vägen

Hon har just samlat ihop
tre högar med kvistar

och med en metalltråd
tillverkar hon
sin andra kvast
den dagen

Crisis

Un vuelo cruza
el cielo gris
por encima del techo
de la Comunidad Triqui

Estoy en el centro
de México
en el Tenochtitlan
de los aztecas
y el vuelo
es una síntesis
de una crisis

Soy una sueca
a punto de volver
a mi tierra
y mi corazón
se queda
como siempre
aquí

Kris

Ett flyg korsar
den grå himlen
över hustaken på
triki-kollektivet

Jag är i centrum
av Mexiko City
i aztekernas
Tenochtitlan
och flyget
är sammanfattningen
av en kris

Jag är svenska
och ska snart återvända
till min jord
och mitt hjärta
stannar
som alltid
kvar här

Cinco gemidos

1 Soledad

No estoy sola
porque la angustia me acompaña
Pero por ser ella mi compañía
pone la soledad en evidencia

2 Lágrimas

Llevo días
buscando mi llanto
Lo necesito llorar
pero no acude a mi socorro
y los ojos siguen
terriblemente secos

3 Noche

La oscuridad física
del invierno ya aterrizó
Pero por coincidir
con mi oscuridad interior
la intensidad negra
ya no es llevadera

4 Esperanza

Espero y aguardo
pero la espera
no resulta en nada
y al final del día
la esperanza se convierte
en desesperación

5 Actividades

Hago
para que pase el tiempo
¿No pasa el tiempo sin hacer?
Sin duda me muero
en cualquier caso

Klagan x 5

1 Ensamhet

Jag är inte ensam
ty ångesten gör mig sällskap
Men just för att den är mitt sällskap
blir ensamheten uppenbar

2 Tårar

Jag har letat i dagar
efter min gråt

Jag måste få gråta den
men den kommer inte
till min räddning
och mina ögon är
fruktansvärt torra

3 Natt

Det fysiska vintermörkret
har landat
Men då det sammanfaller
med mitt inre mörker
blir den svarta intensiteten
outhärdlig

4 Hopp

Jag hoppas och väntar
men väntan ger inget resultat
och vid slutet av dagen
förvandlas hoppet
till förtvivlan

5 Aktiviteter

Jag gör
för att tiden ska gå
Går inte tiden
utan att jag gör något?
Utan tvekan dör jag
i vilket fall

Jakob Lindmark

Uppsala

Blues

Hon stod i dunklet vid pelaren. Vid den för kvällen uppbyggda stålkonstruktionern, dold bakom några storväxta ynglingar. Han kunde se hennes ansikte skymta mellan deras breda axlar. Trots de bländande strålkastarna, såg han henne. Det bleka ansiktet med fina drag och höga, tydligt markerade kindben. Vit hud och mörkt, nästan svart hår. Hud som aldrig fick en chans att brunfärgas i solen. Hud som saknade pigment, hånade solen och inte lät sig kuvas. Samiska drag, hade han alltid tyckt.

Vad fan gjorde hon här? Hennes närvaro gjorde honom orolig, okoncentrerad. Det var ångande varmt i tältet, luften fuktmättad av dagens ihållande regn. Strålkastarna värmdde, skjortan var våt av svett och klubbade fast på ryggen. Han fick ingen ro. Hundratals små svettddroppar glänste på hans rakade hjässa.

Irritationen steg. Hon störde rytmen, det flöt inte. Musiken krävde allt – koncentration och energi – för att lockas fram ur hans valkiga fingrar. Han hade känt det redan innan spelningen, spänningen i luften. När han klev upp på scenen och tog emot applåderna så slog den emot honom. Den tryckande oron, ångesten som grep tag om honom; tvingade fram minnen, tvingade honom att gräva i det förflutna, rota och söka efter något som inte längre fanns. Efter första låten tömde han sitt glas med whisky, ransonen för kvällens spelning. Han var tvungen att sluta tänka. Vände sig inåt bort från verkligheten för att jaga bort demonerna. Han visste att det inte var bra. Tvärtom. Bra blues förutsatte harmoni och ett öppet sinne, balans mellan kaos och stabilitet. Inget fick störa när han stod på scenen.

Varje spelning var unik och varje spelning var tvungen att vara annorlunda och bättre än den förra. Så hade det alltid varit: perfektion i ett organiserat kaos, hans kännetecken och levebröd. Nu stod hon där. Stal hans uppmärksamhet, förstörde hans konst. Blues krävde hjärta. Hon stal hans hjärta, hon stal hans blues. Precis som hon gjort fem år tidigare.

Han hade precis kommit över henne. Tillsammans med ett odefinierat antal helrör Jack Daniels, gitarren och bluesen så hade han överlevt, lappat ihop såret, det djupa knivhugget i själen. Långsamt hade allt läkt och minnena gått från smärta, via förträngning till glömska.

Det var hon som drog, hon som svek. Vad fan gjorde hon här? Det här var hans hemmaplan, helig mark för en skapande konstnär. Hon hade dragit utan ett ord och nu gjorde hon intrång på privat område – hans område. Helst av allt hade han bara stuckit. Lämnat scenen och tältet, publikens applåder och hela det leriga konsertområdet.

Förbannade kvinna! Fattar du hur sårad jag blev? Han kunde fortfarande se bilden framför sig. Det skinande rena köket. Hela lägenheten hade varit minutiöst städad när han kom hem, tvätten struken och undanplockad. Allt var på sin rätta plats. Strykbrädan, som stod mer eller mindre permanent uppställd i sovrummet, var hopfälld och borttagen. Diskstället var urplockat och den låga diskbänken var skinande blank. Till och med gasspisen glänste. Hela lägenheten luktade rengöringsmedel. Hon måste ha jobbat i timmar. Något stämde inte. Något var mycket fel. Han mindes att han ropat hennes namn ett par gånger men visste innerst inne att det var för sent. Den nästan kliniskt rena lägenheten talade sitt språk. Hon var redan borta. Det här var hennes sätt att säga: Tack och hej då.

I flera minuter spelade gitarren av sig själv. Genom ursinnet formades ackord till musik som sammanfogades och blev en avskalad och kantig blues, utan själ. Han var inte närvarande,

minnena plågade honom. Han var sur på publiken som applåderade och gungade i takt, sur på sina bandmedlemmar som absolut skulle köra ett extranummer. Framför allt var han sur på henne. Hon som stod där gömd i dunklet, i halvmörkret, och trodde att hon var osynlig. Idiotiskt. Han skulle känna hennes doft, förnimma hennes vibrerande själ på en halvmils avstånd.

Hon hade rubbat hans cirklar, förstört spelningen genom att splittra hans tankar och väcka det fördolda, det bortträngda. Han ville inte bli påmind. Snabbt packade han ihop sina grejer. Skyllde på att han kände sig dålig, vinkade hej till grabbarna i bandet och försvann från den skitiga backstage-vagnen. Försvann bort från henne. Hon var inte där av en slump. Han kände henne bättre än så.

På den leriga gräsmattan, nedanför trappen, stod hon och väntade. Tagen på bar gärning. Han kände sig lika skyldig som en tolvåring som åkt fast för snatteri med fickorna fulla av smågodis. Hon måste ha förstått att han skulle smita. Han försökte sig på ett leende men misslyckades och såg ännu mer skyldig ut. Han tänkte en cigarett medan han funderade på vad han skulle säga.

”Hej, jag läste om dig i tidningen. Det verkar gå bra för er.” Det duggregnade och hennes svarta hår låg platt mot huvudet, några mörka slingor hängde ner i ansiktet. Hon hann före. Det gjorde hon alltid, behöll alltid initiativet, tänkte han.

”Det funkar. Vi har vår publik och kan leva på det. Vi får spela det vi vill, slipper kompromissa. Men ingen blir rik på att skriva och sjunga på svenska.” Han tog ett bloss och blåste ut röken upp mot himlen. ”Bor du kvar i stan?”

”På Söder, ensam i en liten tvåa... ja, med Lina förstås, min dotter.”

Han lyfte på ögonbrynen och verkade uppriktigt förvånad. Utan att tänka på det sparkade han i marken några gånger med foten.

”Så du fick som du ville till slut, ett eget barn. Hur gammal är hon?”

”Fem i september.” Helen fingrade nervöst på dragkedjan i jackan. Lekte med dragskon, drog den långsamt upp och ner.

Det blev tyst. Orden ville inte infinna sig, fastnade i hjärnan på väg mot talcentrum. Varför brydde han sig, det var så länge sedan. Det var inget han hade med att göra längre, men ändå, han kunde inte låta bli att snabbt räkna bakåt i tiden.

”Snart fem år.” Han tvekade ett ögonblick. ”Så du rusade iväg, lämnade mig utan ett ord och såg till att bli med barn i samma veva. Inte illa. Uppenbart satte jag större värde på vårt förhållande än vad du gjorde.” Han slängde cigaretten på marken. Halvrökt. Trampade på den med stöveln och vände henne ryggen. Med hårda upprörda steg lämnade han backstageområdet. På avstånd i en annan del av festivalområdet spelade ett lokalt band, sångarens gälla röst drunknade i en våg av rundgång. Snart var han utanför, fortsatte beslutsamt över en avspärrad parkering täckt av plastglas och tomma chipspåsar. Klackarna slog mot asfalten. Några efterslänrare stod fortfarande utanför i små grupper.

Vid fontänen hann hon ikapp. En jonglör, gatuartist, höll på att packa ihop sina saker i en stor resväska. Publiken hade gått. Bollar, käglor och facklor låg utspridda på marken på ett svart skynke framför honom.

”Stanna, snälla Peter stanna” sa hon och tog tag i hans jackärm. Han försökte slita sig loss, vände sig om och såg vild ut.

”Släpp armen.” Jonglören ryckte till och tittade mot deras håll. Lite generad gjorde han sig osynlig och fortsatte att räkna dagens intäkter som fyllde botten på en flätad korg.

”Fattar du ingenting? Det är din dotter.” Hon lossade greppet och tittade vädjande på honom. Skulle han förstå, lugna sig?

Han stannade upp. Tvekade. Förstod, men ändå inte.

”Varför?” var allt han kunde få ur sig.

”Varför?” Hon kom av sig, var fortfarande andfådd, tänkte några sekunder innan hon samlad försökte förklara:

”Jag ville ha barn och du tjatade om din konstnärliga frihet. Du var helt inne i dig själv och spelandet. Barn fanns inte med på din

världskarta. Ni hade precis fått kontraktet och skulle på turné... och... jag behövdes inte längre. Du gjorde ditt val och jag mitt. Det finns många svar på varför. Vi var kanske lika egoistiska bägge två.” Orden flödade ur minnet. Det var hennes försvarstal. Hon hade repeterat det i månader.

”Och nu när det börjar gå bra för oss vill du säkra försörjningen till din avkomma?”

”Vår avkomma” rättade hon. ”...Och hon har dessutom ett namn: Lina. Du känner mig tillräckligt bra för att veta att jag inte är sådan.”

Han svarade inte, utan tittade frånvarande åt sidan. Det hade börjat blåsa lite, de grå molnen drog långsamt iväg. I väster, över vattnet bröt den nedgående solen igenom molntäcket och färgade himlen dramatiskt rött.

”Jag förstår att du är besviken på mig. Men du har en dotter vare sig du vill eller inte. Allt jag önskar är att du ger henne en chans och åtminstone försöker acceptera henne. Hon behöver dig och med tiden kommer du att älska henne.”

”Fattar du hur sårad jag blev?” Han hade lugnat sig och röstläget var normalt.

”Jag förstod det inte då, men jag har förstått det efteråt.”

”Inte ett ord till förklaring. Du var bara borta. Tog med dig allt, inte ens smutsvätten blev kvar. Precis som om du aldrig hade funnits. Och så när det passar dyker du bara upp. Ska jag bara låtsas som om allt är som vanligt igen? Att de fem åren aldrig har existerat? Ja, jag bor ju kvar så det är väl bara att flytta in.” Rösten var ansträngd och han gestikulerade med hela kroppen när han talade.

”Sluta. Försök förstå. Jag mådde inte bra. Du såg mig inte vid den tidpunkten... Se tillbaka på dig själv, du levde för spelandet. Jag vet att det låter konstigt, men jag gjorde det för att jag älskade dig och inte ville stå i vägen för din framgång. Jag smet därför att jag var rädd att bli övertalad att komma tillbaka.” Tårar rann utmed hennes kinder. Hon drog baksidan av handen över ansiktet.

”Lina skulle bli väldigt glad om du ville träffa henne.”

”Jag kan inte vara pappa. Min farsa drog när jag var bara några år. Hur ska jag kunna fostra ett barn?” Förgäves försökte han återkalla bilden på sin egen pappa. Några solblekta fotografier och en kvarglömd fickkniv var allt som fanns kvar. På alla dessa år hade fadern ringt en gång. På hans femtonårsdag och då var pappan inte ens nykter.

”Det är naturligtvis tragiskt, men varken ditt, mitt eller Linas fel. Inget någon av oss kan ändra på. Du behöver inte vara en förebild, var bara dig själv. Resten ger sig.”

”Hur mycket vet hon om mig?”

”Allt gott som jag har kunnat berätta.”

”Det måste gått fort!”

”Snälla Peter, sluta. Hon behöver dig. Behöver känna att hon har en pappa som bryr sig. Jag försöker rätta till ett misstag. Jag erkänner att jag gjorde fel som stack. Jag har ångrat det både en och två gånger. Men just då var det rätt.”

Helen var söt, osminkad med en naturlig utstrålning, säkrare än han mindes henne. För första gången denna kväll såg han henne, som hon var idag och inte som en demon från det förflutna. Han lät masken falla och log ett äkta leende.

”Jag är fortfarande i ett chocktillstånd, men det är klart att jag vill träffa henne, men ha bara inte för höga förväntningar.”

”Tack” svarade hon uppenbart lättad. ”Du kommer att gilla henne. Ni är lika envisa och hon har din mammas lockiga hår.” Hon gav honom en kram. Han var orakad och den fuktiga skinnjackan luktade som ny, trots att den var gammal och sliten.

”Jag ringer i morgon.” Hon kysste honom på kinden och gick.

Han stod kvar och tittade efter henne tills hon var helt utom synhåll. Trött och psykiskt utmattad satte han sig på kanten av fontänen. Stenen var fuktig och vätan trängde igenom jeanstyget. Det hade mörknat. Några gatlyktor lyste upp området kring fontänen och bildade ett rum i natten. Omtumlad försökte han recapitulera senaste timmen. Han hade blivit far. Hjärtat tog

glädjeskutt i bröstet. Han förstod, men ändå inte och hade svårt att sätta fingret på känslan. Men en sak var säker: Helen hade lämnat tillbaka bluesen. Känslan var tillbaka, orden formades av sig själva och dök upp som textrader i det undermedvetna. Han nynnade redan på en ny melodi och klappade takten mot låret.

Delat första pris i novellpristävlingen 2007

”Hur mycket skall man offra av livet för konsten? Novellen tar upp en problematik som alla skapande människor ställs inför.

Författaren leder oss genom skeendet med driven teknik och utan att tillgripa ett överlastat bildspråk.”

Inga Linfjärd Getebergsäng

Diktströssel vårvinter 2007

Stökigt i skogen (skogspromenad Skatås)
inte sig likt efter höstens stormar
Vårvinter flyter på
knapp snö smält
det finaste
när solen förgyller mossiga stenar
man – ack! –
så stökigt skövlat
fula ojämnsågade stubbar stör
trädrötter upp och ner
spretar och stör
pinnar, grenar ”huller om buller” stör
ojämnt avsågade stammar stör
Förut här täta skogsdungar

nu slätade till marken
en del tall och gran sjukt bruna
vilket stör min ihärdiga skogsruna
Vad är det som stör mig att jag blir så störd?

Dagens dikt 19/5 - 07

En solig och blåsig dag
kommer ej iväg ut

jag sitter här
och bara är
på min gamla soffa

lite rödvin jag tär
och nikotin blossa

jag längtar att gå i skogen
men träden viker sig i vind
jag är nu min gamla soffa trogen
allt blekare om kind

Ser fram emot att snart gå ut
handla mat
nästan allt i skafferiet blir slut

men ännu jag sitter här
och bara är

återigen lite rödvin jag tär
en rullad cigarett igen det bär

är det handlingsförklaring?
eller urkoppling att ladda upp...?

”Det ordnar sig med Tiden”

Innan man föddes fanns man ej

Livet har sin tid
med livet följer döden

Glädje och harmoni har sin tid
Sorgen har sin tid
Saknaden av någon finner sig i tiden

Tråkigheten har sin tid
Dåliga minnen har sin tid
Goda minnen borde ha desto längre tid

Förälskelse, passion, trängtan förmår längtan
och kärleken tar sin tid

Hat, svartsjuka, avund, missunnsamhet
lurar i avgrunden i skuggornas dal
där ljuset ej når skuggornas skuggor

Men solen förblir alltjämt,
så fånga dess ljus i mörkret

Se även i positiva vinklar
när månen lyser
på mörk ”antwerpenblå” himmel i sin gloria

p.s. – sluta tjata, Inga! nu får det vara nog
på denna min inre dialog –

Tommy Martinsson Kungsladugård

Gräsmassans hämnd

Gräsklipparen vred sig oroligt i sömnen. Han var deporterad österut, varför visste han inte. Alla stod hopträngda i den mörka, kalla godsvagnen. Stanken av urin och svett var obeskrivlig.

Antagligen var de på väg till ett arbetsläger. Men ryktet gick att de skulle arkebuseras. Man skulle ställa upp dem och skjuta dem. Eller halshugga, ifall man ville spara ammunition.

Det här är bara en dröm, mumlade han, samtidigt som Stalin i grå, möjlig uniformsrock skakade hans kropp och ropade: ”Tavarisch! Tavarisch!”

Det visade sig att gräsklipparen skulle dekoreras densamma dag. Han fick en storstättlig frukost med bland annat kaviar och champagne, och senare på förmiddagen fick han mottaga ”Håll dem kort”-ordnen. Samt ta emot massornas hyllning. Grönklädda fyllde de hela provinsen. ”Sträck på dig!” sa Stalin, leende under mustaschen.

Den nitiske vegetabilieklipparen, Georg hette han förresten, kände sig förvirrad. Han tänkte på att orden kamrat (tavarisch) och mustasch var förvillande lika varandra och på att Hitler hade *kortare* mustasch. Dessa tankar ingav honom våldsamma obehagskänslor. Och nu i framgångens stund.

”Är det inte härligt att stå på hyllan?” sa Stalin. Vad menade han? Visserligen stod de på en stor balkong för att kunna beskådas från det stora torget – men...?

När Georg Johansson vaknade på morgonen var han utesägligt trött – och drog en suck av lättnad. Allt var i sin ordning. Det skulle bli kämpigt idag, men han såg ändå fram emot åtta timmar på gräsklippningsmaskinen. Och det var lönedag. Ikväll skulle han ta en rejäl fylla och förhoppningsvis slippa ligga halvvaken med en massa fantasier. Men först skulle trettio miljarder grässtrån huggas av.

Therese Palmer Kullavik

Snart ligger vi där

Mamma sträckte sig efter cigarettpaketet. Jag ville inte att hon rökte, men sa inget. Tändaren blixtrade till och en rökslinga gled ut över linneduken som en dansande älva. Hon drog djupa halsbloss och spottade då och då ut en tobaksflaga med hjälp av tungspetsen. Filtercigaretter smakade inget, enligt henne. Mina kläder kommer att stinka rök, tänkte jag.

”Är det säkert att du mår bra?”

Jag ryckte till, osäker på vem av oss som ställt frågan. Det borde rimligtvis ha varit jag, men eftersom svaret uteblev, blev jag tveksam. Det var alldeles tyst i köket, inte ens klockan på väggen hördes. Mamma var klädd i vinröd jumper och runt huvudet satt en sidensjal virad. Sjalar är snyggare om halsar, tänkte jag.

”Jag bokade resan idag”, sa jag och tog hennes hand men den slant ur mitt grepp som en kall fisk. ”Fyrstjärnigt. Det blev ett fyrstjärnigt hotell.” Jag plockade fram resekatalogen och bläddrade upp sidan med hotellet. –”Det är där vi ska bo”, sa jag och pekade,

men i stället för att se ned på bilden av hotellet tittade hon ut genom fönstret, som om vi väntade på någon. Sedan tände hon en ny cigarett med glöden av den första. Rökning dödar, läste jag på paketet och såg de tunna älvorna dansa.

”Vi kan snorkla där nere. Havet är fullt av fisk, färggranna som i akvarier.”

Hon spottade ut en tobaksflaga och såg på mig, djupt in i mina ögon såg hon. Genom alla lager såg hon. Men hon sa inget.

Röken irriterade slemhinnorna och jag skulle precis fråga henne om jag fick lov att öppna fönstret, när hostan satte klorna i henne. Hon la ifrån sig cigaretten och pressade servetten mot munnen. Ansiktet mörknade och kroppen spändes, bröstet rosslade och efter varje hostning kippade hon efter andan med ett lustigt pipande ljud. Slemmet spottades ut och kapslades in i servetten. Jag gick efter vatten som hon drack i stora, ljudliga klunkar. Efteråt tog hon upp den glödande cigaretten och drog några snabba bloss.

”Är det säkert att du mår bra?”

Nu var det ingen tvekan vem som ställt frågan och om jag fortfarande varit en liten flicka hade jag slängt mig om hennes hals och låtit mig tröstas. Uppkrupen i knäet skulle jag ha berättat. Men nu var jag vuxen och hennes knän alltför bräckliga. ”Klart jag mår bra”, sa jag bara och hörde själv hur falskt det lät. Hon hörde det nog också men sa inget, hon hade fått det svar hon ville ha. Var jag ett trevligt barn, ville jag fråga henne, men istället sa jag att det nog var över trettio grader där nere så hon måste komma ihåg att ta med solhatt. Vi skulle ha gjort den här resan för länge sedan. Jag hade alltid velat visa henne hur livet kunde vara. Att det faktiskt fanns sol och glädje. Jag kunde inte komma ihåg när jag hört henne skratta sist. Och den blekgula huden som skymtade fram under sjalen skrämde mig från vettet. Jag ville inte se henne sådan, jag ville ha henne som hon var då, när håret var brunt och tjockt och handen trygg som ett värmekrus. Det sved i ögonen, när jag tänkte så.

”Störs du av röken?”

Så dags att fråga det nu, tänkte jag. Efter ett helt liv.

”För du gråter väl inte?”

”Jag går ut på balkongen och får lite luft”, sa jag och reste mig upp. Hon protesterade inte.

Luften ute var kylig, kylig som en relation. Några småbarn i bylsiga vinteroveraller kivades nere på gatan, krälade som insekter. Kanske fyllde det någon funktion, bråket. Mamma och jag bråkade inte så ofta nuförtiden. Jag svalde hellre förtreten. Teg och led. Fast där ner i solen, med billigt vin i blodet skulle jag prata, tala om för henne att det långt inne under alla mina lager, fanns någon. Någon som behövde en mamma.

Jag tog ett djupt andetag och gick in i köket igen. Hon hade inte rört kakan jag haft med, inte ätit något alls. Men där nere i värmen kom säkert aptiten tillbaka. Man åt alltid på semestern. Lade på några extra kilon.

”Snart ligger vi där, mamma.”

”Vad menar du?”

”I solstolarna. Snart ligger vi där i solstolarna.”

Hon log, det där medlidsamma leendet. Hon log alltid så mot mig. Och kanske log jag själv likadant. För jag hade fått hennes mun. Näsa och ögon också. Mamma upp i dagen, som dom sa.

”Poolen är uppvärmd och cigaretterna jättebilliga,” sa jag uppmuntrande. ”Halva priset, kanske ändå mer.”

Hjärnan under sjalen räknade. Om vi reste, kunde hon röka dubbelt så mycket ett bra tag framöver. Men det där med uppvärmd pool var inget som fastnade under huvudsvålen. Numera brydde hon sig knappt om att duscha. Hon luktade nog förfärligt, där under rökridån. Jag tänkte slänga henne i poolen så fort vi kom ned, som man räddar slokande rosor i ett vattenbad.

Hon blåste rök rakt i mitt ansikte. Men jag lät mig inte provoceras. Rök du dina cigaretter, tänkte jag. Rök ihjäl dig bara. Fast det där sista menade jag inte.

”Sanden är som mjöl”, sa jag och skar upp en skiva sockerkaka.

Det vore ju synd om ingen skulle äta av den, nu när jag ansträngt mig och bakat.

Jag tuggade i mig av sockerkakan, mamma rökte och klockan på väggen tickade igen. Planera resan var halva nöjet.

”Du får nog ta en spruta mot gulsot”, sa jag med munnen full av kaksmulor. ”Och kanske något för magen också.”

Ett medlidsamt leende var enda yttre tecknet på att hon uppfattat vad jag sa. Fast egentligen spelade det ingen roll om hon vaccinerades. Men det hörde till att man såg över sitt skydd. Och packade resväskan. ”Vill du ha hjälp med att packa?”

En långbent älva rusade ut mellan hennes läppar. Den gjorde en retsam piruett framför min näsa. Jag klöv den mitt itu med handen. Tröstade mig med att det skulle bli bättre bara vi kom ned. Miljöombytet skulle göra henne gott. Första kvällen tänkte jag ta med henne till den lilla tavernan alldeles nere vid stranden, bjuda på vin. I kvällssolens violetta sken blev allt vackert, orden också.

Plötsligt reste hon sig upp, sa att hon måste på toaletten. Med cigaretten i mungipan hasade hon ut i hallen. Jag sträckte mig efter resekatalogen. ”Långsträckt och mycket inbjudande strand med vit sand och turkost vatten”, stod det under bilden på hotellet. ”Perfekt för barnfamiljer.”

Och vi var väl på sätt och vis en barnfamilj. Mamma och jag. Det var nog där på tredje våningen vi skulle bo. Jag kunde se oss vandra nedför trappan och placera ut våra badhanddukar på vilstolarna i plast. Inte bara orden förändrades där nere, man lyssnade annorlunda också. Vem pratade hon med där ute i hallen? Rösten var dämpad. Hon måste ha ringt upp någon. För jag kunde väl inte ha missat att det ringt. Nej, hon måste ha ringt upp någon. Inte tjuvlyssna, sa alltid mamma när jag smög bakom dörrarna. Jag försökte också sitta kvar vid köksbordet, men när jag hörde mitt namn flög jag upp. Tassade ut i hallen. Där stod hon och viskade i luren:

”... nej, jag visste ingenting, kunde väl aldrig tro att hon skulle dyka upp så här... nej, inte våldsamt... men hon har fått för sig att

vi skall resa. . . tjafsar om resan hela tiden. . . hon har väl inte kvar kontokortet?. . . man undrar hur dom resonerar... bara släppa ut henne, utan att meddela oss... ”

Hedersomnämmande i novellpristävlingen 2007

Carina Hartwig Paurell Annedal

Mörker blir ljus

Han stod naken framför spegeln och iakttog sin kropp som han inte hade sett på snart 30 år. Det var inte riktigt så han mindes den men kände en stor glädje över att få se sig själv med egna ögon. Han hade många gånger fått sitt utseende beskrivet av andra och alla beskrev det olika, men han valde själv att tolka deras förklaring positivt, som någonting vackert. Han var själv bra på att se deras yttre som någonting vackert. Det var röststyrkorna han gick mest efter.

Nu var det upp till bevis om detta stämde med den inre bilden han hade om hur folket såg ut som han hade i sin närhet.

Han hade inte sett sin fru någonsin och var mycket nervös.

När läkaren kommer in i rummet och ser mannen stå där spritt språngande naken så kände sig mannen knappt generad. Han tog på sig sin morgonrock och log med hela sin själ.

Läkaren ville säga hej då och ta en sista titt på mannen. Plötsligt dyker det in en kvinna i rummet. Hennes ögon var fuktiga och

leendet fanns där. Hon sa hej och mannen var tvungen att blunda för att fatta vem det kunde vara. Då insåg han med en gång att det var sin fru han för första gången såg. Han började storgråta och skakade i hela kroppen, han var på gränsen till otröstbar. Men det var inte av pina som han grät. Det var av stor glädje. Att få se sin fru, att fatta hur underbart vacker hon är och bilden han hade haft inne i sin själ stämde så bra att han knappt kunde fatta det.

Hon satte sig bredvid sin man och kramade om honom hårt. De sa inget på en lång stund utan bara satt och höll om varandra. Läkaren hade för längesedan lämnat dom och han var själv tagen av deras glädje när han lämnade rummet.

– Nu ska du få visa mig din värld, den verkar vara så vacker, sa mannen och tittade henne djupt i ögonen. Det är så mycket du har visat mig som jag vill se igen. Allt är förändrat nu. Jag vill se, se med mina egna ögon. Vi har mycket att ta igen. 30 år i mörker är lång tid. Nu är det bara ljus.

Cecilia Rudberg Uddevalla

ATT STÅ PÅ SIG MOT VÄRLDEN

Detta måste vara bland det svåraste som finns! Att känna vem man själv är, och bevara sin kraft inom sig, i alla konfrontationer man har med alla olika slags människor. Det blir ju hela tiden en balansgång. Att stå på sig mot världen.

Jag tyckte att jag hade lärt mig detta, och kände mig så nöjd med mig själv.

Men, vad händer?

Jag tror att det var för att jag försökte ändra på mig och "spela med".

Det var på Teaterstudion. Men – det skulle jag inte ha gjort!

Då kände jag att all min kraft bara rann ur mig, och jag blev som en våt fläck!

Så hemskt!

Då är det ibland bättre att känna sig annorlunda och vägra att låta sig dras in i ett falskt spel.

"Anpassning" kan vara förödande. Nej – jag ska inte anpassa mig, inte mer än vad situationen kräver, och jag ska inte försöka ändra på min personlighet!

Nu har jag äntligen uppnått stabilitet och självkänedom. Då får jag inte låta någon rubba min balans! Helvete!

Nej, det får vara nog. Nu är jag snart 50 år – en mjuk tjej.

Jag är övertygad om att själen är en spegling av kroppen. Om kroppen är mjuk och ömtålig, så är även själen det. Kropp och själ är egentligen samma sak.

Jag tror på Moder Naturs läkande kraft, på inneboende självläkande krafter, på En Högre Makt, på kärlek, arbete, gemenskap, vänskap och ömhet. Jag tror på varsamhet och mjukhet i kommunikationen. Min sanna natur är glädje. Arbetsglädje och livsglädje. Livet är en gåva som vi ska vara mycket aktsamma om. Vår stund på jorden ska vi ta emot med tacksamhet.

Arne Rylander Mjölby

Boklängtan

Det var en kylig afton i december. Hubert satt sysslös i ett av husets rum. Hade ingen lust träffa kompisar och humöret var inte det bästa.

Modern höll till i köket. Kände medlidande. Men behöll en avvaktande tystnad. Vägguret tickade. Varje halvtimme hördes den vackra mässingsklangen

Hemmets bokhylla bjöd inte något för Hubert intressant. Ibland hände det att han lånade böcker från skolbiblioteket. Men sista tiden hade det inte blivit av.

Denna afton var det som en längtan inte var stillad. Ofta reflekterade han över varför inte hemmets hylla var fylld av omväxlande böcker. Ändå hade föräldrarna under årens lopp bidragit med en och annan bok, som för dem ansågs intressant. Vid bjudningar kunde höras samtal om Vilhelm Moberg, Moa Martinson m.fl, där det tusslades om romanernas innehåll och djärva omoraliska beskrivningar.

Dessa böcker lånades mellan intresserade. Men i familjens hylla saknades sagorna och skönlitteraturens höjdare. Vad som fanns var föräldraböcker, några politiska verk, bl.a. ett vackert bundet exemplar av H. Scherfigs "Den försvunne ämbetsmannen", även Erlanders memoarer och tre årgångar av Tidens kalender. I de övriga hyllorna några ärvda porslinsfigurer, ett askfat och en samling brev från en faster i Orsa.

Ekonomi, föräldraplikter, tidens gång hade troligen inte premierat övertygande intresse för litteratur, vilket bidragit till innehållet.

Plötsligt ringde det på ytterdörren. In kom en medelålders kvinna som hette Ingrid. ”Oj vad kallt det är,” utbrast hon, tog av vantarna och vred sina händer. Modern och hon var gamla vänner. Ingrid brukade ofta stanna till, ta en liten paus och höra hur familjen mådde och denna afton för att värma sig innan hemfärden till sitt hus beläget nån kilometer bort.

Modern satte på kaffe pannan. Snart spred sig doften och dialogen kom igång. Ingrid frågade plötsligt: ”Hur är det med pojken?” som hon plötsligt såg genom den halvt öppna rumsdörren, där han satt slappt i en fåtölj. ”Jo, rätt bra,” sa modern, ”men i kväll är han inte i bästa humör för han har inget att läsa.”

”Är det inget annat – det kan jag råda bot på!” utbrast Ingrid. ”Följ med mig hem! På vinden har jag massor av böcker, som min nu vuxne son aldrig mer kommer att ägna någon tid. Numera gör han värnplikten vid en flygflottilj och är sällan hemma. Ägnar fritiden åt en flicka från Angered. Som ung pojke var han väldigt intresserad av böcker”, och Ingrid berättade även att hon ibland var oroad över att han inte ägnade mer tid åt kompisar.

Hubert hörde kvinnornas samtal. Flyttade sig allt närmare dörröppningen. Hörde nu tydligare deras röster. Innerliga samtal inleddes, och det bestämdes att Hubert skulle följa med henne hem .

De vandrade ut i kvällen. En svag, kall vind bet i ansiktena. Stjärnor tindrade, och Hubert reflekterade över universums hisnande perspektiv. De passerade en gammal stenbro. Enligt vad han hört berättas hade för länge sedan ryska krigsfångar byggt den.

Det kändes skönt att stiga in i hennes hem. Han frös om både fötter och kinder, men värmen fick honom att känna sig bättre.

Han satte sig ned vid köksbordet, medan Ingrid tog av sig ytterkläder och började leta i ett skåp efter en ficklampa. Klev sedan trappan upp till vinden medan Hubert satt och iakttog kökets saker och fäste blickar på några skrynkliga äpplen som låg på bordets fat. På en av väggarna hängde nyputsade kopparbunkar. Och i vackert korslagda band hängde brickor. Ett gammalt pendelur tickade. På en byrå fanns ett foto på sonen i flygets uniform och bredvid stod en gipskatt.

Då och då hördes dova ljud från vinden när kvinnan flyttade på föremål, innan hon fann de rätta kartongerna.

Snart kom hon ner med famnen full av böcker och lade dem på köksbordet.

”Titta nu efter om det är något som passar dej!” utbrast hon glatt. Ivrigt började han söka bland spännande titlar och braskande, färggranna bildomslag. Böcker som handlade om skrudade hövdingar, hästar och stridslysnare ryttare med spjut. Han fann även Gullivers resor och det första bandet om Greven av Monte Christo.

När han valt färdigt hämtade kvinnan också några äpplen, som han också skulle ta med hem. Hon lade sedan ner allt i en bärkasse och önskade honom lycka till.

Han kom ut i vinterkvällen. Passerade åter den gamla stenbron. Om stjärnorna brydde han sig inte.

Återspegling

Då påsken passerat höres ej längre
lidande röster och toner

Många glömt Pontius Pilatus
Judaskyssar och bortvältrad sten

I oskuldens färg lyser sippor
Och forsythiabuskar blommar

Ljudlöst ringer dess gula klockor
In den efterlängtrade våren

Ebb och Flod

Vandrar ut i ebbens gyttjiga botten
bland blottställda båtar,
sprattlande fiskar i vattenlängtan

Åser giriga måsar som firar
Och kräldjurens oro, även
förrutnad tång och människors avskräden

När havet sakta smyger tillbaka
Förundras man över tidens intervaller

Vedhögen

Sedan yxan talat
ligger den där kluven
omotiverat splittrad –
färdig staplas –
De är som orden –
frilagda tagas i bruk.
Formas till dikt.

Åke Sandstedt Vejbystrand

Leticia

På fredagskvällarna gick jag till *Petanque*. Jag kom tidigt och brukade ta ett bord utmed fönsterväggen varifrån jag hade utsikt över lokalen.

En kväll hände något. Leticia satt i baren och kopplade av med en drink inför gästernas ankomst. Klockan kan ha varit nio. I det ögonblick Pascal trädde in med en ung, pageklippt kvinna, svepte hon det första glaset.

Jag reagerade omedelbart. Under alla mina besök hade jag vant mig vid hennes drickande. Ändå påverkades jag instinktivt. I det skenbara lugn som sänkte sig över brasseriet såg jag hur hon med

ryggen mot Pascal och hans kvinna demonstrativt tömde ytterligare två drinkar.

Hon var nätt och vacker. Som brasseriets värdinna hade hon alltid haft vissa privilegier, vilka hon försäkrat sig om under den tid då relationen med Pascal ännu var levande, men aldrig att jag tidigare uppmärksammat den självklarhet som hon med ens utstrålade.

För ett ögonblick upphörde alla lågmälda samtal. I tystnaden vände hon sig mot Pascal och sa:

– Irrespettuoso!

Ingen kunde undgå det och förutom ordvalet och den gravitetiska rörelse då hon vände sig om, fascinerades jag av den kraft med vilket uttrycket borrhade sig in i mig. Att som ratad och inte längre sedd äga modet att häva upp sin röst, att från den bottenlösa avgrund där hon rimligtvis befann sig, våga ifrågasätta den nonchalans och brist på värdighet som Pascals entré med den nya kvinnan innebar, grep mig och ögonblickligen upplevde jag mig som en del av dramat.

Jag minns att hon inledningsvis talade med ett märkbart lugn och jag är övertygad om att drickandet vid det laget inte mer än marginellt påverkade hennes sinnesnärvaro. Allt framstod som naturligt. Samtidigt som jag imponerades av hennes frispråkighet, kan jag inte erinra mig ett enda tillfälle, då jag fann henne vara för privat. Ändå berättade hon om hur Pascals kärlekslöshet redan tidigt skapat ett tomrum, vilket hon i förtvivlan tvingats fylla med drömmar om honom. Trots intimiteten var hennes berättelse så ömsint, det fanns en så värdig och oförställd kärlek, att jag inte en gång kände mig besvårad av den.

Samma uppriktighet strålade från henne, då hon talade om den betydelse alkoholen haft. Varken förr eller senare tror jag mig ha hört någon så lovsjunga sitt missbruk som Leticia då gjorde det. Som tröst för saknaden hade hon i berusningen funnit en lisa i minnena av de gemensamma upplevelsorna. Vissa återkommande scener återgav hon med en sån hängivenhet att jag rös. Hon

nämnde flera sådana bilder, alla målades upp inför mig, och eftersom min första tid i Buenos Aires präglades av ensamhet, kunde jag sätta mig in i frustrationen av att inte vara sedd och i grunden förstå fantasiernas betydelse.

När jag vid ett tillfälle släppte henne med blicken, fann jag att även alla de mozos, som var i färd med att duka borden, hade upphört med sitt arbete och tycktes lika koncentrerade som jag själv. Detsamma gällde för Pascal. *Petanque* var hans idé och skötebarn. Jag iakttog honom flera gånger och jag vet inte vad som var värst för honom under den där stunden; tanken på att han utgjorde navet i hennes bekännelse eller det faktum att brasseriets goda rykte riskerade att fläckas. Vanligtvis kom de första gästerna vid halvtiotiden och en stund senare brukade lokalen vara fullsatt. Just vissheten att vem som helst kunde öppna dörren och stiga in och ta del av hennes bikt, måste därför rimligen ha utgjort ett spänningsmoment för honom.

Fram till det ögonblicket hade jag inte fäst någon större vikt vid att hon beskrev sina fantasier som tysta. Först när hon med en allt släpigare stämma förklarade att ingen annan kan höra våra inre berättelser och att vi är oförmögna att klä i ord det som är levande i oss, uppmärksammade jag det. En paradoxal förnimmelse av att vara delaktig i något märkvärdigt grep mig samtidigt. Trots den banala inramningen – en alkoholiserad och försmådd kvinna, som sprider livssanningar på en bar – väckte de där orden ett intensivt vemod i mig.

Detsamma tycktes drabba Leticia. Hennes röst blev än mer uppgiven och själva satsrytmen förändrades, så att meningarna blev mindre följsamma och balanserade. Spontant trodde jag att det var följden av hennes drickande, men efterhand började jag ana att det även handlade om något annat. Vänd mot Pascal och till synes omedveten om oss andra verkade det som om hon för ett tag försökte besinna sig, men hela tiden med glaset i handen försjönk hon ändå i de tankar som orden hade väckt och slutligen föreföll hon helt tappa kontakten med oss andra.

Då hon på nytt uppmärksammade omgivningen och fortsatte, övertygades jag en gång för alla om språkets och tänkandets outgrundliga förening. I samma stund som hennes röst återgick till ett normalt tonläge var det som om den fortsatta skildringen tog sig andra uttryck än de hon vanligtvis använde. I långa eftertänksamma meningar sökte hon sig oavbrutet vidare och banade väg mot områden vilka hon tidigare uppenbarligen inte formulerat så, och det var när hon vid ett tillfälle konstaterade att vi endast finner ord för det som är dött i våra hjärtan, som något slutligen och sist brast inom henne.

Där hon satt på en av de svarta barstolarna var hon fullt iakttagbar för oss alla. Ingen kunde undgå hur de just uttalade orden efterhand blev en del av henne och hur hon småningom syntes vakna ur en lång sömn. Ratad av sin älskare och med sitt missbruk så uppenbarat att inte ens ett barn kunnat tvivla på det, föreföll hon på ett sätt tillintetgjord, men i samma andetag förändrad genom att en ny och omvälvande föreställning med ens tycktes uppta henne.

Omtumlad steg hon ned från stolen. Ett tag måste golvet ha gungat till, men hon återfick strax balansen och vände sig mot baren och med ett visst besvär fyllde hon på nytt sitt glas. Med ryggen mot Pascal dröjde hon där. En evighetsminut följde. Plötsligt och med överraskande kraft kastade hon sedan det fyllda glaset över sin högra axel, så att det splittrades mot golvet, och utan att en enda gång vända sig om skred hon ner genom brasseriet.

Från min plats i den långa, röda lädersoffan följde jag hennes sorti. Alla mina sinnen måste ha varit öppna. Längst ner hejdade hon sig. Viss om att ha krossat de tysta berättelsernas hegemoni genom att klä dem i hörbara ord, viss om att relationen till Pascal därmed nått sitt obevekliga slut, verkade hon på en gång lättad, men på grund av berusningen och känslösvallet samtidigt i behov av sympati. Under bråkdelen av en sekund kastade hon en blick bakåt, men då inget annat än vår respektlösa tystnad mötte, fortsatte hon slutligen ut genom de tricolorefärgade dörrarna.

Som en elege till hennes uppriktighet och som en bot för den erkänsla jag den kvällen inte förstod att visa henne, berättar jag detta.

Hedersomnämmande i novellpristävlingen 2007

Cili Stjernlöf Torslanda

MODERNA MERITER

Merit för post i högre marknadssfär
är Högmod – helst med besserwisserns epitet
parad med grön Avunds dignitet
visas sökandens superba karaktär.

Med inslag av ren Vrede, nästan familjär
inges respekt med arrogant vitalitet.
Lättja, dygnsutspridd med kreativitet,
är vilsam krydda i allsmäktig ministär.

Girighet som drivkraft – rena vinstmodellen;
Agendan i kommersiella karusellen.
Straffritt. Ej som förr: Bannlyst av katolskt diktat.

Med Frosseri och Vällust, merit á la jet set,
blir CV:n med Korrekta Dygder helt komplett
och utlyst Högre Post naturligt resultat.

Leif Svensson Hisings Backa

Nära döden

Man blir äldre, först långsamt med myrsteg, sedan banansteg och en vacker dag kliver man på med stora älgkliv. Och så pang, rätt in i den mur som kallas döden.

Det går liksom redan idag att känna hur ont det kommer att göra. Pang, svart, och sedan ingenting mer.

Fast kanske...

Om man kikar lite lätt uppåt, upp mot kanten av muren. Om man inte bara tittar rakt in i det där gråa stenhårda. Kanske, kanske kan man däruppe i motljuset se ett gäng figurer sitta och dingla med benen.

En Jesus och hans far. Och vid sidan av honom Buddha. Men se där är också Mohammed och Allah. Ja, Gud i himmel, där sitter de ju allihop. Gudar, änglar och demoner om vartannat. Och minsann har vi inte själva Fan själv där också.

Det känns naturligt att sjunka ner på knä inför alla dessa stora. Att be en stilla bön, även om man inte gjort så sedan söndagsskolan. Att förvänta sig något slags frälsning, en beröring, en upplevelse.

Fast det är bara Mohammed som hoppar ner och tar dig i armen.

– Det går inte att gå igenom muren, du måste gå runt!

De stora religiösa sanningarna är oftast av det enkla slaget. Som alla stora sanningar. Och alla murar har ett slut, till och med den kinesiska. Teoretiskt skulle man väl kunna bygga en rund mur utan början och slut, men vad skulle en sådan vara bra för? Den skulle ju bara stänga ute och stänga inne på samma gång.

Om du nu har varit en bra människa i jordelivet, följer du Mohammeds råd och viker av åt höger, men var du en dålig

människa viker du av till vänster. Har du varit politiker gör du förmodligen ytterligare några försök att gå rakt fram.

Det kommer såklart att visa sig att det egentligen kvittar vilken väg man väljer för att komma runt muren, man kommer ju till andra sidan likväl. Och det kvittar om man har slagit sin fru eller gömt tant Agdas löständer, död är man ändå, och det är just det som är det fina med det mortala tillståndet. Vi uppnår till sist perfektion av likställdhet (ö, jämställdhet menar jag förstås). Det kanske går litet fortare den högra vägen, så är det nog, men det är trots allt endast politikerna som det är synd om, där de står kvar och bankar sina huvuden mot stenväggen. Fast det är de ju vana vid från sitt jordeliv, så för dem är det kanske bara ett sätt att förlänga livet en aning. Som att sitta en extraperiod i riksdagen.

När man gjort sin dödsvandring runt den stora muren, förmodligen frusen och förvirrad inför det nya tillståndet, kommer ljuset. Ett värmande och lugnande ljus som man går in i, och där träffar man på alla andra som gjort samma vandring. Det är nu man börjar ana vad det innebär att vara död. När man är tillsammans med alla dessa människor, ja, man faktiskt är alla dessa människor, för alla dessa före detta existenser blandas med varandra, som i en jättelik gigantisk orgie. Och då känner man att det är detta som livet till slut gick ut på, att samlas i denna final. Detta ultimata samlag, den mest intensiva sammanblandningen, den definitiva utlösningen. Det totala sexet.

Och sedan ingenting, eller för dem som tror, allting.

Gudarna då, undrar ni. Tja, det är nu bara så, att gudars privilegium är att sitta på en mur och dingla med benen i alla evigheters evighet. Om nu det skulle vara så kul i längden. Det mänskliga lidandet torde vara att föredra.

Om man nu inte råkar vara politiker förstås.

Yvonne Svensson
Krokslätt

HAIKU-DIKTER TILL GSS ÅR 2007

Hungersnöd råder.
Uppvaknandet slukar oss.
Annan mat önskas.

Liv – du dansar mig.
Äventyr – mod och vilja.
Glädjens följsamhet.

Tvärtom nu mot förr.
Upp och ner på, varför inte.
Kors/tvärs mot centrum.

Kreativitet.
Oväntade skapelser.
Ni kom, varifrån?

ULF TRUFFE

CENTRUM

Som kölden biter sig fast
sätter du klorna i mig

Trots att det är jag
som sträcker mig mot dig

Rispan
den läker och gömmer
din iver

Du är älskad
men älskar
oavsett pris

Då tårarna lagt sig
och sjunkit in

Finner de en plats
i mitt skal

Gror och blir till
de vackraste pärlor

Pärlor av mod
som radas upp
för att ge mig vägen
till min skatt

Gapar och sväljer
hela ditt jag

Du är påträngande,
uppskattad och självklar

Ingen kan som du
gestalta livets skönhet

Marie Vazduh Kungsbacka

Att bli kolumnist har blivit på modet. Samtidigt som Internet svämmar över av egofixerade bloggar håller sig varje tidning med självaktning med en uppsättning kolumnister som skriver krönikor av varierande kvalitet.

Man kan med en suck av resignation konstatera att stilistiskt briljanta, välformulerade och tänkvärda krönikor är ett minne blott. Jag, som kommer ur den förkättrade köttbergsgenerationen, tänker med vemod tillbaka på de röster som stod för elegant satir och underfundig stillsam humor. Dessa skribenter kunde konsten att visa samhället i en skrattspegel. Deras röster har nu i medierna dränkts av en larmande gapig kakofoni av underlivshumor, uttryckt med förödande språkfattigdom – svordomar, liksom och typ. Den ironiska generationen, representerad av 30-åriga män med hästsvans och ring i örat och en och annan arg ung tjej som krävde en massa, har nu delvis ersatts av snopp-, kiss- och bajsgenerationen som består av ett oändligt infantilt gäng herrar och en och annan dam i 30-årsåldern som dyker upp i diverse krönikor och humorprogram i TV. De kallas ibland humoreliten.

Jag kan inte undanhålla er ett riktigt klafsigt lågvattenmärke bland Aftonbladets kolumnister som konstigt nog är kvinna. Hon har kvalat in på meriten som fotbollsfru och deklarerade inför sin första krönika: ”Jag skriver om min röv” (oj så nyfikna vi blir – stoppa pressarna!) och förklarar att hon blev rättad som barn när hon sa röv. Djupt kränkt av denna orättvisa tillrättavisning av en kompis mamma som ampert förklarade: ”I detta hus säger vi stjärt”, förkunnar den nykläckta kolumnisten: ”Nu är jag vuxen

(sic!). Nu säger jag röv så mycket jag vill. Det är min protest.” (Ja, ja, det finns väl inte så mycket att engagera sig i samhället nuförtiden.)

I hennes första krönika får vi reda på att hon vid en julmiddag blir ”bajsnödig” och går in på toa där hon sitter och ”julbajsar” och tänker tillbaka på sin barndom. Språket når svindlande höjder: ”Nu är jag klar. Nu hoppar jag av. Nu spolar jag. Nu tittar jag. Nu kommer vattnet upp. Men det är lugnt, jag är amongst family and friends.” Sedan underhålls den arma läsaren med andra detaljerade bajsminnen, lukter m.m.

So what, kan man utbrista på nysvenska! Är detta roligt? Är det spirituellt? Skrattar jag? Blir vi chockade? Slogs några dörrar in som på 60-talet när Per Oscarsson orsakade folkstorm med sina lager av kalsonger i Hylands Hörna eller när Skäggen i TV rapade och spolade medelst toalettsnöre? Knappast. Det runkas, knullas och bajsas, som aldrig förr på TV och allt man känner som tittare är en enda stor leda.

För att få lite perspektiv på detta googlade jag kiss- och bajshumor och hamnade på Susning nu (jag riktigt hörde hur det susade ute i toarören) och blev på bättre humör.

”Kiss- och bajshumor är skämt som handlar om några av människokroppens utsöndringar, urin och fekalier, och räknas som den lägsta formen av humor. Anledningen är förmodligen att barn i fem-sexårsåldern är särskilt förtjusta i kiss- och bajshumor och att man som vuxen förväntas ha utvecklat sin humor sedan dagisåldern. Det kan också bero på att kroppsliga utsöndringar är tabubelagda och ses som skamliga. Små barn går igenom en fas kallad det anala stadiet där de är väldigt upptagna av urin och fekalier, och många återkommer ständigt till det även i vuxen ålder.”

Länken Lågvattenssynonymer fångade mitt öga och jag var bara tvungen att klicka. En lista på olika ord för stora och små aktiviteter på toaletten kom upp och jag fann plötsligt att jag skrattade. Här var det folkhumorn som rådde och inte något framkrystat underlivsskämt på TV.

Vad gör man på toa? I min barndom sa man ”göra storverk” och det trodde jag länge var den adekvata termen för fekal verksamhet ända tills vi läste om Herkules storverk i skolan.

Här finns uttryck för alla sociala kontexter och fantasin känner inga gränser:

Ta en god vän i hand, Lägga bredband (organiska fibrer), Bestiga elfenbensstatyn, Tryckreglera, Pudra näsan, Lägga en kabel, Klämma en korv, Skaka liljan, Rasta minken, Allokerasina resurser, Uppsöka faciliteterna, Vattna blomkrukan, Koppla upp sig på avlopps nätet, Offra till porslinsguden, Bomba Pearl Harbour, Ringa Glenn, Sjöätta brungäddan, Idka massperistaltik, Ta en tur med den vita traktorn, Sprutlackera (porslinet), Tömma tvåan, Öppna septikslussen ...

Till sist vill jag ge en länk till den härliga skriften ”Vägen ut – en liten bok om förstoppning”

<http://193.235.229.220/upload/pressrum/Faktamaterial/Vägenut2.pdf>

Denna skrift är sanslöst rolig just därför att dess syfte inte är att vara rolig; den är så pedagogiskt snusförnuftig och välmenande att den kunde varit utgiven av Socialstyrelsen.

Poesitävlingen 2007

I årets poesitävling skickade 57 poeter in 133 dikter.

Av dessa poeter är ett dussin hemmahörande i Göteborg och utsträcker man sig till ”Göteborg med omnejd” – typ Ljungskile, Borås... – så ökar de till ett antal av 16. Av de övriga fördelar sig 38 över Sverige från Lund i söder till Kalix i norr. Och tre bidrag kom från andra länder: ett från Källby i Finland, ett från Narvik i Nordnorge och ett från Dublin, Irland.

Juryen fann sig föranlåten att diskvalificera 28 av de 133 dikterna, eftersom deras upphovsmän/kvinnor med dessa dikter överskrev (i några fall riktigt grovt) maxgränsen på 50 diktrader.

Trots denna gallring hade vi ett rikt material att välja ur.

Efter djupa analyser och hårda diskussioner beslöt juryn att låta två poeter dela förstapriset: Elin Lindman – för *jag sparar tre salmiakbalkar till anna...* och två andra dikter – och Elisabeth Lundén – för diktsviten *Lindar hårt...*

Att förstapristagarna i denna rikstäckande tävling båda bor i Göteborg råkar bara vara så. Det skall inte ses som ett utslag av juryns lokalpatriotism – vi vill påminna om att bidragen har bedömts helt anonymt.

Tredje pris tilldelas Anna-Karin Eriksson för *Innanför februari* och två andra dikter. Hon bor i Lit, som ligger i Jämtland.

Utöver pristagarna har juryn också fem hedersomnämningen:

Karin Jälksten, Narvik, för dikten *MADAM TYRANN*

Anna Liv Lidström, Stockholm, för diktsviten *Kom och bär mig...*

Maj-Len Lyth, Stockholm, för dikten *Ensam kvar*

Sandra Ollikkala, Norrköping, för dikten *när utan hettan*

S Sigvardsson, Spånga, för dikten *Förvandling*

I årets poesijury ingick Jan Cederlöf, Jan Lenander och Tommy Martinsson.

Elin Lindman Olivedal

jag sparar tre salmiakbalkar till anna
någon har lämnat dörren till 5-kronorstoaletten på glänt
en pappa i parken ber sin son som gråter
för att han just ramlat ner från klätterställningen
att tänka på varmkorv
någonstans reser sej någon upp och utbrister
att nu får det jävlar anamma vara nog

kärleken tänker jag

att lära sej tyda den

*

hon har lärt sig tyda norrskenet
och vet
att en krokig fjällbjörk

inte är tämj
inte är kuvad

den dansar

*

kanske är det så enkelt som att
det skeppsbrutna i dej
är det skeppsbrutna i mej
tänker jag när vi övar oss på att sova djupt bland främlingar
väcka varandra varsamt
och hålla fast
så löst
vi bara kan
kanske är det så enkelt
även när du vänder dej bort
det vi har
är vår oproportionerliga glädje
och sorg
och så mitt sätt
att förstå dina skulderblad
vi har våra vingar
under huden
och
vi vet det

Delat 1:a pris i GSS poesitävling 2007

Juryns motivering: Elin Lindmans tre dikter förmedlar en stark livskänsla med inslag av precis iakttagelse och finstämd reflektion.

Elisabeth Lundén Kungsladugård

I.

Lindar hårt.
Skåras av ditt revbens egg,
fiskbensmönstras.

Andas ner
i din mun;
övermannar.

II.

Jag är ett ämbar
fullt av dig.

du öppnar i mig en dörr
en verkstadsdörr
tung och svart
på ooljade gångjärn

som av osynliga starka händer
glider upp

rå kärlek; olja, maskiner, hö
buk mot buk med dig

så lösgjorde sig ur min själ
muezzinens klagande vädjan

kom
kom till bön

som ett skri
en stilla tröst

påminn mig
o påminn mig!

om mig själv

Delat 1:a pris i GSS poesitävling 2007

Juryns motivering: Elisabeth Lundéns diktsvit skildrar med ett originellt och märgfullt språk ett kärleksmöte så att man förnimmer det såväl kroppsligt som andligt.

Anna-Karin Eriksson
Lit

Innanför februari

norr om allt annat
spänner du din manlighet
över en kvinnas hud

kylans partiklar
smälter ut över rummet

ni etsas samman
i otydliga ord

norr om allt annat

Grått

utanför dörrarna

sitter vinterhalvåret
med vita händer

stryker grått väder

smältande grått väder

mellan våra
kroppar

Tvångströja

på natten

när tiden flöt samman
med det avklädda rummet

kunde han höra

hur gatorna bröt sig loss från asfalten
och flydde ut ur staden

*deras rop växte sig in
mellan revbenen*

bad honom sluta

väga tiden

Tredje pris i GSS poesitävling 2007

Juryns motivering: Anna-Karin Erikssons dikter har en sparsmakad språklig precision – bildspråket förenar tydlighet med gåtfullhet och klangliga kvaliteter.

Karin Jälksten Narvik

MADAME TYRANN

Jag blöder ut det gamla
och in det nya året.
Jag är skör
och sådär
hormonellt genomskinligt
svag och vag
i mina konturer.

Jag vill att det nya året
skall bli mycket bättre
än det gamla,
och att mina
hängande tuttar
lyfter sig
bara sådär,
så att jag slipper ut ur alla
åtgärder och rehabiliteringsprogram
och kan få ”starta-eget-bidrag”
av arbetsförmedlingen eller försäkringskassan,
eller ett banklån,
så att jag kan köpa en dator,
och en webbkamera,
och börja bli närande
istället för
tärande,

och sälja avdragsgilla,
hushållsnära, tjänster,
längs den elektroniska motorvägen
till män som gillar
att satsa
på sig själva.

Om jag förstärker mina konturer
med ett par svarta
läderchaps,
ett nitbälte
och om mina hängande tuttar lyfter sig,
bara sådär,
kanske hela min existens
förändrar sig,
och min hormonella
svaga och vaga
genomskinlighet
försvinner.

Om jag dessutom
sätter på mig
en läderhuva,
med blixtlås
och hängande hårpiska,
och kallar mig Madame Tyrann
så syns det kanske inte ens
att jag gråter...

Hedersomnämning i GSS poesitävling 2007

Anna Liv Lidström Stockholm

1.
Kom och bär mig
Kantra inte
Klara detta lilla kära

2.
Klantiga fina knubbiga
Vem är du som kommer
Lilla, lilla knopp

3.
Lova att leva lilla
Gå inte och dö
Du måste vara vaken min lilja

4.
Skivade limpan skrumpnar
Skålarna är kladdiga av kladd
Skräp kryper på golven

5.
Jag skriver och skriver
Skira bokstäver över ark på ark
Tills skymningen kommer och tar dig

6.
Skåda det strilande regnet
Skallen skymmer sikten
Skräpet blir blött

7.
Nätter av dimma och dagar av dås
Svett skrik små skratt
Ensamheten som en kupol

8.
Jag står inte ut
Ska jag gå in måste allt vara
På pricken

9.
Måste mosa äpplen med bananer
Bända upp gapet
Lillan gillar inte tugga

10.
Hur jag ville stryka tillbaka skrattet
Torkar av handen
Gräver i gropen för att hitta något glatt

11.
Bär brev till lådan och tillbaka
Bäddar in dem bland grus och stenar
Ungen glor stort på promenaderna

12.
Tänk om allt är på låtsas
Vidjan i min famn
Fladdret i kamrarna

Hedersomnämmande i GSS poesitävling 2007

Maj-Len Lyth
Stockholm

Ensam kvar

När han gick där ensam
i de tomma rummen,
så visste han om det

han måste ha vetat

han åkte taxi från vårdhemmet
kan inte längre köra själv

några få steg från bilen till trappan
han har käppen som stöd,
nyckelknippan och överlåset,
två varv

fötterna mot den mjuka mattan
kepsen på kroken,
det tar tid att få av sig jackan
han har tid
tid för den här dagen hemma
i sitt stora hus

sängen står kvar i kammaren
överkastet slätt och vitt, virkat

klockan på väggen är tyst
han drar upp den
ställer visarna rätt

för sista gången

Hedersomnämning i GSS poesitävling 2007

Sandra Ollikkala Norrköping

när utan hettan

räcker inte till när kylan biter när
det glittrar i gräset när det kittlar i lungorna när
det viskar i himlarna när våra händer
skiljer sig, tar avstånd och ändrar
hur ögonlocken bränner när dom stängs som
du stänger av och vägrar se eller benen inte
orkar bära
fötterna går åt fel håll kroppen lägger av

fungerar på fel sätt inte alls som låtsasstjärnor
i taket längre inte alls som du sa

knakar i huvudet och bröstet och låren och
tånaglarna viker sig och jag skriker bara
skriker bara när du menar att du inte längre
vill röra mig inte längre vill föra fingrar över
eller centimetra dig över millimetra dig flyga
flyga mellan hårstrån och hitta det som är unikt eller
märken på huden, gamla sår och skorpor och räcker
inte till för att synas tillräckligt tappa andan när
det försvinner under nya när det fattas eller hur
du orkade någon annanstans

Hedersomnämning i GSS poesitävling 2007

S Sigvardsson Spånga

Förvandling

Lyftkranar och manskapsbodar
bakom taggtråd
Verkstäder med skorstenar som
slutat spritsa mättad rök
Smutsiga frottéhanddukar i
duschrummet, en kvarglömd
skotskrutig strumpa i
omklädningsrummet
På kontoret fyllda askfat
som om det var matrast och
linjerna, telefonerna och
datorerna strax ska bemannas igen
Tjänstemännen fick garantipensioner
arbetarna stämplar eller har fått
sjukersättning och kommunen
har skarpa planer att öppna en
superinteraktiv konsthall

Hedersomnämning i GSS poesitävling 2007

Älvan och vätten

Den lilla älvan Lysefin, hon flyger runt i skogens bryn
Hon söker med sitt älvebloss hjärtevännen sin.
Hon flyger högt i aftonskyn och spanar runt med ängslig min
– Var är du Moln – du vätten min? Kom hit till mig i kväll.

Och låt mig bjuda upp till dans i dimmans svala mjuka famn
Låt oss dansa natten lång till månens silversång.

Men vätten Moln syns inte till, på tallegren han sitter still.
Han vaktar vid den Klara sjön så ingen hittar dit.
När mörkret djupnar somnar han med kinden mot en tallestam.
Imorgon ska han sjunga högt med fågelvännen sin.

För Moln vill inte ha nån dans, hans hjärta bor nån annan stans.
I fågelsångens ljuva drill i morgonsolens glans.

Och inte lär det passa sig, att älvan får en vätte – nej,
När gryningsstund och aftonblund är enda tid de har.
Och Lysefin hon fladdrar trött vid Klara vattnets strand.
I morgonljus hon somnar sött och drömmer lite grann.

Så flyr en älvas önskedröm om vättevännen sin
Och när dimman lättar över sjön, ja, då sover Lysefin.

GSS novelltävling 2007

Första pris i GSS novelltävling 2007 gick till **Sofia Rapp Johansson**, Iggesund, för *”Självt ägde jag aldrig tillförsikt”*, och till **Jakob Lindmark**, Uppsala, för *”Blues”*.

Andra pris gick till **Kent Andersson**, Borås, för *”Utvecklingslära”*, medan tredje pris gick till **Fredrik Franzén**, Stockholm, för den välskrivna *”Jag visste ingenting”*.

Hedersomnämningen tillföll **Therese Palmer**, Åsa, för den raffinerade *”Snart ligger vi där”*, och **Åke Sandstedt**, Vejbystrand, för den psykologiskt intressanta *”Leticia”*.

Tävlingsjury var Staffan Svensson, Raoul André och Titti Högberg.

GSS poesitävling 2007

Jury bestod av Tommy Martinsson, Jan Cederlöf och Jan Lenander. För detaljerade upplysningar, se sid. 103.

Novelltävling 2008

Göteborgs Skrivarsällskap inbjuder till en tävling i novellskrivande. Tema för tävlingen är *”Oväntat innehåll”*. Tävlingen är öppen för alla utom för juryledamöter.

Så här gör du: Lägg ditt/dina tävlingsbidrag i ett ytterkuvert *utan* ditt namn eller avsändaradress på. I kuvertet bifogar du ett annat, mindre kuvert. I detta lägger du en lapp med ditt namn, adress och telefonnummer. Skriv *inte* ditt namn på utsidan av det! Sedan klistrar du igen det och skickar det i samma ytterkuvert som ditt/ dina tävlingsbidrag till:

Göteborgs Skrivarsällskap
Johnny Larsson
Bangatan 24 E
414 63 Göteborg

**Du får skriva flera noveller, men dessa får inte tillsammans överskrida tre A4-sidor. Varje novell kommer att bedömas var för sig och är en möjlig pristagare. Du får bara skicka in bidrag till tävlingen vid ett tillfälle.*

**Tänk på, att juryn måste kunna bedöma ditt bidrag utan att veta vem du är. Kan den inte det kommer den att stryka bidraget.*

**Din/dina noveller måste naturligtvis vara skrivna av dig själv och får inte tidigare ha varit publicerade.*

Priserna är modesta, vanligen bokpriser – det viktiga är äran. Antalet pristagare bestäms av tävlingsjuryn, som utses av GSS. Det brukliga är tre pristagare samt några hedersomnämnda, men juryn kan besluta annorlunda, om den anser det lämpligt.

Ditt deltagande i tävlingen innebär att du godkänner att ditt/dina bidrag får publiceras i GSS antologi. För övrigt behåller du alla rättigheter till det du skrivit. Däremot kan vi inte returnera insänt material.

Tävlingsbidrag skall vara inkomna senast 15 mars 2008.

Lycka till!

Poesitävling 2008

Göteborgs Skrivarsällskap och tidskriften Öppen Scen anordnar också en poesitävling parallellt med novelltävlingen. Till skillnad från denna har den inget speciellt tema. Tävligen är öppen för alla utom för juryledamöter.

Så här gör du: Lägg ditt/dina tävlingsbidrag i ett ytterkuvert *utan* ditt namn eller avsändaradress på. I kuvertet bifogar du ett annat, mindre kuvert. I detta lägger du en lapp med ditt namn, adress och telefonnummer. Skriv *inte* ditt namn på utsidan av det! Sedan klistrar du igen det och skickar det i samma ytterkuvert som ditt/ dina tävlingsbidrag till:

Göteborgs Skrivarsällskap
Johan Drejare
Kabyssgatan 4 A
414 60 Göteborg

**Du kan deltaga med flera dikter, men den/dessa får inte omfatta mer än sammanlagt 50 versrader. Varje dikt bedöms var för sig och är en möjlig pristagare. Du får bara skicka in bidrag till tävlingen vid ett tillfälle.*

**Tänk på, att juryn måste kunna bedöma ditt bidrag utan att veta vem du är. Kan den inte det kommer den att stryka bidraget.*

**Din/dina dikter måste naturligtvis vara skrivna av dig själv och får inte tidigare ha varit publicerade.*

Priserna är modesta, vanligen bokpriser – det viktiga är äran. Antalet pristagare bestäms av tävlingsjuryn, som utses av GSS. Det brukliga är tre pristagare samt några hedersomnämnda, men juryn kan besluta annorlunda, om den anser det lämpligt.

Ditt deltagande i tävlingen innebär att du godkänner att ditt/dina bidrag får publiceras i GSS antologi. För övrigt behåller du alla rättigheter till det du skrivit. Däremot kan vi inte returnera insänt material.

Tävlingsbidrag skall vara inkomna senast 15 mars 2008.

Lycka till!

Göteborgs Skrivarsällskap (GSS)

Under trivsamma former träffas vi, lyssnar på varandras texter, umgås och inspirerar varandra. Sällskapet, som är religiöst och politiskt obundet, har som mål att:

- * uppmuntra och stimulera människors skrivande
- * värna om yttrandefriheten och allas rätt och möjlighet att uttrycka sig i skrift
- * vara ett forum för kontakt mellan skrivande människor av alla åldrar, kön och etniska tillhörigheter
- * ge människor ett tillfälle att presentera sina texter såväl skriftligt som muntligt
- * stödja människor som vill utveckla sitt skrivande
- * erbjuda skrivartävlings och etablera samtal kring skrivande och läsande
- * låta olika kulturyttringar befrukta skrivandet
- * stimulera läsandet av litteratur

Tyngdpunkten i vår verksamhet är Cafékvällarna, då vi träffas, fikar och njuter av de mest skilda lyrik- och prosauppläsningar och ibland någon sång. *Anything goes*. De som vill får dela med sig av sin kreativitet, men man är lika välkommen att bara lyssna och ha en trevlig kväll. Och alla är välkomna.

Andra aktiviteter som sällskapet arrangerar är responsgrupper (där vi delar med oss av synpunkter på varandras texter), skrivarcirklar, skrivartävlingar, skrivartävlingar, kulturfester och resor. Vi har uppläsningar hos intresserade bibliotek, caféer, föreningar, festivalarrangörer m.m.

Vi deltar årligen på Bok- och Biblioteksmässan i Göteborg, då vi i samband med den ger ut vår antologi.

Medlem i GSS blir man genom att betala in 200:- på pg 35 86 46–8.

Antologi 2008

Alla medlemmar är välkomna att medverka i vår kommande antologi. Ingen blir refuserad, men utrymmet är – framför allt av ekonomiska skäl – begränsat. Låt därför ditt bidrag hålla sig inom maximalt två A4-sidor. Vi som producerar antologin hoppas slippa den svåra uppgiften att välja bort något av det du skrivit. Skicka gärna ditt bidrag på en diskett i Word (för PC) men bifoga då en utskrift så att vi vet hur du vill att det skall se ut. Allra enklast är om du skickar Ditt bidrag per e-post. Ditt bidrag vill vi ha senast den 1 maj 2008 till:

Göteborgs Skrivarsällskap
Jan Blomkvist
Seminariegatan 3B
413 13 Göteborg
e-post: intermezzo@swipnet.se

och/eller: lanciai@hem.utfors.se